

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 292

Malmedij.

22½ Cents
45 Centimes

Het duurde niet lang of zij hadden de zware kast geopend.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 325 - AMSTERDAM
Alleenvrtegenwoordiger voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

MALMEDY.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezondt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zonden wij een of meer kostbare doosjes Dubec

SIGARETTEN.

HOOFDSTUK I.

Een plan van John Raffles.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan
NICK CARTER No 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zonde ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

In den laten namiddag van een fraaien Octoberdag zaten twee heeren voor een raam van een groot wijnhuis in de Milton Street te Londen.

Zij hadden ieder een glas port vóór zich, waarvan zij nu en dan een kleinen teug namen.

Dit was blijkbaar het eenige, dat de twee vrienden bezig hield, want zij spraken zeer weinig.

De oudste der beide mannen kon omstreeks veertig jaar zijn, maar zijn groote, donkergrijze oogen schitterden nog van jeugdig vuur, en zijn weinige bewegingen wezen op groote lenigheid, gepaard gaande met buitengewone lichaamskracht.

Zijn metgezel was zeker nog geen dertig jaar, misschien zelfs niet ouder dan vijf-en-twintig, te oordeelen naar zijn blozend, rond gelaat, en zijn jongensachtige bewegingen.

Zij waren beiden zeer elegant en met grooten smaak gekleed, zonder echter deze elegance te zoeken in kleurrijke dassen, overdreven hooge boorden of veel juwelen.

Deze beide mannen waren John Raffles, de Groote Orbekende, de langgezochte vijand van Scotland

Raffles No. 292.

Yard, en zijn onafscheidelijke metgezel Charly Brand.

Zij hadden daar plaats genomen op voorstel van Raffles, hetgeen Charly wel eenigszins verwonderde, daar het niet de gewoonte was van zijn vriend, om des middags in een betrekkelijk zoover afgelegen buurt een onbekend wijnhuis binnen te gaan — tenzij hij er een bepaald doel mede had.

Als Raffles niet een of ander avontuur op touw zette, bevond hij zich des middags meestal in zijn studeervertrek, in de Windsor Club of in het Hyde Park, tenminste als hij niet op een van zijn vele reizen was.

Charly had reeds weder eenigen tijd naar buiten gekeken en zijn blik laten dwalen over de groote heerenhuizen aan den overkant, over de menigte, die voorbij ging en over de voertuigen van verschillenden aard, die in snelle vaart voorbijreden, toen hij opmerkte:

— Ik zie hier schuins tegenover een heerenhuis, dat zeker pas door een bewoner is betrokken, want alles is vernieuwd — de muren zijn geolied, de raamposten zijn nieuw geschilderd, de balkonleuningen zijn geverfd — kortom, de geheele voorgevel is hersteld!

— Ik geloof niet, Charly, dat het eerste een noodzakelijk uitvloeisel moet zijn van het tweede, zeide Raffles glimlachend. Het zou immers zeer goed denkbaar zijn, dat het huis in den loop der jaren zoo vervallen was, dat de bewoner het volste recht kon doen gelden op een groote schoonmaak. Je hebt in dit geval echter ten naaste bij gelijk, want er zijn inderdaad twee maanden geleden andere bewoners in dat groote huis gekomen. Zij zijn er echter geen huurders, maar eigenaars van.

— Zeker schatrijke lieden?

— Ja, buitensporig rijk!

— Hoe heeten zij?

— De man heet James Wisscott. Hij woonde vroeger vóór den oorlog in een geheel ander gedeelte van Londen, heel wat minder deftig dan dit, maar zooals in zoovele gevallen, is de oorlog ook ten aanzien van Wisscott opgetreden als rijkmakend element. Hoe dit ook moege zijn, onze vriend is nu rijker, dan hij zelf wel nauwkeurig weet.

— Ik meen, dat ik den naam wel eens gehoord heb, zeide Charly peinzend — maar dat is lang geleden. Gehoord en gelezen heb ik den naam, dat weet ik nu bijna zeker. Maar waar en wanneer kan het geweest zijn?

— Ik wil je wel even op weg helpen, Charly, zeide Raffles. Je hebt den naam waarschijnlijk in de „Daily Mail” gelezen, omstreeks vijf jaar geleden, bij het begin van den oorlog. De jonge Philip Wisscott was destijds reserve-luitenant en natuurlijk werd hij bij de mobilisatie dadelijk opgeroepen en naar een of anderen uithoek van Engeland gezonden, aan de Oostkust, om daar op zijn verschepping naar Frankrijk te wachten! Hij had toen een minnarijtje aan de hand, hetwelk niemand als zeer ernstig beschouwde, maar de vrouw zelve vatt het waarschijnlijk wel degelijk ernstig op, want zij reisde haar minnaar eenvoudig na, en verwekte in een café een opstootje in deze havenstad, daar zij in ernst meende, dat hij haar maar wat op de mouw had gespeld, en haar wilde ontloopen!

— Ja, ja, nu herinner ik het mij! riep Charly uit. De beminlijke jonge dame was zelfs gewapend met een revolver, om op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn, en het schelde niet veel of zij had van het wapen gebruik gemaakt, daar het toeval wilde, dat Philip Wisscott zich daar met zijn zuster bevond, die in een naburige stad pas gehuwd was, en afscheid van hem was

komen nemen. De „Daily Mail” had het geheele geval in geuren en kleuren verteld.

— Is het je nu duidelijk, waarom je je dien naam herinnert? vroeg Raffles.

— Ja, nu weet ik het. Ik weet ook wel, dat zijn vader indertijd een grooten winkel in galanterieën had, of een bazar of iets dergelijks.

— Ja, dat is ook zoo. Maar hij was een man van veel doorzicht, en niet zoodra was het eerste schot bij Malmedy gevallen, of onze man begreep wel, dat hij in den eersten tijd geen gelegenheid zou hebben om zijn gekleede en niet gekleede poppen, zijn nagemaakt, agaten broches, zijn twee-shillings horloges, zijn speeldoozen en zijn anderen rommel van de hand te doen en zoo wierp hij zich aanstonds op een anderen tak van handel. Hij ging in kunstgummi handelen. Waaruit het goedje bestond weet ik niet, maar hij verkocht het grif, toen de echte gummi uit de circulatie begon te verdwijnen.

— Maar wat drommel. Je hebt gelijk. Daar is nog een kort proces over geweest een jaar nadat de oorlog begon, want mijnheer Wisscott had een paar honderduizend zolen als echte gummizolen verkocht, en zij bleken voor zevenachtsten uit grint en lijm te bestaan.

— Dat heb je goed onthouden. En omdat de wet op den namaak gelukkig nog altijd van kracht was, zoo veroordeelde de rechter onzen man tot een hooge boete.

— En Wisscott betaalde de boete glimlachend en deed alsof er niets gebeurd was! riep Charly uit.

— Van zijn standpunt beschouwd, behoefde hij ook niet anders te handelen, want reeds toen was zijn fortuin zeer aanzienlijk, hernam Raffles. Het is niet op te noemen, wat hij al van kunstrubber vervaardigde: pennehouders, spenen, vloermatten, overjassen en ringen voor parapluies, tafelzeiltjes, en meer voorwerpen van dagelijksch gebruik. Wel is waar duurde het gebruik letterlijk niet veel langer dan eenige dagen, maar dit deerde natuurlijk niet, dit was iets wat den koper aanging. Zijn zaak was het om dien prulleboel te verkoopen, en hierin slaagde hij op een magistrale wijze. Hij had geen volle vier jaren nodig, om eenige malen millionair te worden.

— En dat is dus de man die daarginds woont?

— Ja, Charly.

— Ken je hem persoonlijk?

— Alleen van aanzien.

— Een sympathiek man?

— Zoo sympathiek als een bedrieger kan zijn, die ruiterslijk voor zijn bedrog uitkomt. Vriend Wisscott maakte er volstrekt geen geheim van, dat hij de menschen bij den neus had gehad. Integendeel, had ik bijna gezegd.

— Hij is immers gehuwd?

— Ja, je moet zijn vrouw al eens tegengekomen zijn in Hyde Park, gezeten in een schavotkleurige auto, omhangen met juweelen en uitgedost als een Paaschos op een kermis. De goede vrouw heeft steeds een bijzondere voorliefde gehad voor kanariegeel en grasgroen, en je kunt je dus wel voorstellen, dat zij met haar vuurroode auto niet al te zeer harmonieert.

— Neen, het effect was vreeselijk! zeide Charly lachend. Ik ken mevrouw Wisscott niet, maar uit je beschrijving begrijp ik aanstonds, dat ik haar tijdens mijn wandelritten in het Hyde Park wel eens gezien heb. Zij maakte bijna alle paarden aan het schrikken, en trok tot op vele kilometers afstand dadelijk de aandacht. Achter het stuurwiel zaten twee prachtig aangekleede individuen, natuurlijk ook in het groen, die er uitzagen als deftige papegaaien, en eindelijk verwonderde het mij een beetje, dat er achter aan de auto geen zoogenaamde „kattbak" was bevestigd, waarin een klein negerjongentje met een hoogen hoed had plaats genomen.

— Ja Charly, zoo is mevrouw Wisscott, je beschrijft haar daar zeer nauwkeurig. Overigens is het een dame zonder een grijn beschaving, maar goedhartig.

Charly had eenigen tijd azadachtig naar het huis gekeken, en zeide toen:

— Ik zou dat huis wel eens van binnen willen zien.

— Daartoe zul je spoedig in de gelegenheid zijn, mijn jongen, zeide Raffles, terwijl hij zijn glas port leegdronk.

— Hoezoo? Heb je een uitnoodiging van Wisscott?

— Een uitnoodiging? Neen, dat niet bepaald. Ik geloof veeleer, dat ik er ongevraagd zal komen.

— Met mij?

— Ja Charly, met jou.

— En wanneer?

— Vannacht om een uur.

Charly liet zich achterover in zijn stoel vallen en keek Raffles met groote oogen aan.

— Spreek je in ernst? vroeg hij.

— In vollen ernst.

— Je had dus reeds een plan, toen je mij hierheen bracht?

— Sedert een paar dagen.

— En je hebt mij er niets van gezegd? zeide Charly op verwijtenden toon.

— Ik wilde er een kleine verrassing van maken.

— Nu, dan kun je je er op beroemen, dat zij geslaagd is. Om iemand onder het genot van een glas port mede te deelen, dat hij dienzelfden nacht ergens gaat inbreken.....

— Een weinig minder luid, beste Charly, en ook niet zulke ordinaire termen gebruiken. Het is waar, dat ik het huis van mijnheer Wisscott wensch te betreden zonder daartoe in het bijzonder door hem te zijn uitgenoodigd, en op een wijze, welke onder gewone bezoekers niet gebruikelijk is. Ook denk ik zijn huis weder te verlaten met een gedeelte van het geld, dat hij met zijn kunstgummi bijeengestolen heeft — want iets anders is het natuurlijk niet, als men het goed beschouwt. Maar ik geloof, dat het een onbetekenende onderneming wordt, bijna een uitspanning, waaraan men den naam inbraak niet mag geven.

— Heb je althans je toebereidselen goed getroffen?

— Wat een vraag. Heb je mij er ooit op kunnen betrappen, dat ik in het wilde weg tot zulk een onderneming over ga? Wel komaan, een goede voorbereiding is de helft, wat zeg ik — is driekwart van het werk. Ik vlei mij ook dat ik juist daarin mij onderscheidt van den gewonen beroepsinbreker, die er zich mede vergenoegt, als hij eenige dagen van tevoren zijn operatie-terrein gaat verkennen, en in verreweg de meeste gevallen de inrichting van het huis niet eens kent. Ik echter ben er trotsch op, dat ik mijn schoon beroep meer wetenschappelijk opvat — wetenschappelijk en artistiek. Het is mogelijk, dat ik inbreek, maar ik doe het met gratie, dat zal zelfs Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard, mijn waarde tegenstander, mij niet kunnen tegenspreken.

— En vorm ik een onderdeel van je plan van vannacht?

— Ja, Charly. Het huis is zeer groot en je voortreffelijke ooren en oogen kunnen van groot nut zijn. Met een weinig medewerking van het Lot, waarop ik echter nooit reken zooals je weet, kan de geheele zaak binnen een uur zijn afgelopen.

— Maar ga je niet heel vroeg?

— De gewoonte in dat huis is, dat men zich om half

traak ter ruste begeeft, en de mensch slaapt het vast een paar uren nadat hij zijn bed heeft opgezocht.

— Zijn er veel bedienden?

— Een geheel leger, maar die zullen wij vermijden. Zij slapen in een afgelegen gedeelte van het huis, verreweg de meesten op zolder.

— Is er een hond?

— Een poedel, die aan vervetting lijdt. Het dier is de beste maatjes met mij. Als bewaking is het dier trouwens niets waard, want het slaapt steeds in de kamer van de echtgenoot van mijnheer Wisscott, en zij is verzet op haar wandelenden vetklomp.

— Zijn er alarm-inrichtingen?

— Mijnheer, zoowel als mevrouw zijn als de dood voor ieder alarm. Zij zouden zich liever zelf in kleine stukjes laten snijden, dan uit hun slaap te worden opgeschrikt, met de wetenschap, dat er boosdoeners in huis zouden zijn.

— Wat zou de houding zijn van het echtpaar, verondersteld, dat wij overvallen werden?

— De vrouwelijke helft zou ongetwijfeld aanstonds in zwijm vallen, maar het is niet volstrekt ondenkbaar dat mijnheer Wisscott nog juist de kracht zou hebben naar de bel te loopen en de bedienden te alarmeeren.

Neen, als er gevaar zou dreigen, dan zou het moeten komen van den zoon des huizes, den jongen Philip.

— Woont die er dan in huis?

— Ja, hij is aanstonds na het sluiten van den wapenstilstand huiswaarts gekeerd, ik geloof met den rang van kapitein.

Charly had een bedenkelijk gezicht getrokken.

— Een kapitein, die vier oorlogsjaren achter den rug heeft? Nu, ik hoop, dat wij geen ontmoeting met hem zullen hebben, dat is alles.

— Wij zullen wat voorzichtigheid in acht nemen, Charly.

— Ik vind het wel wat vreemd, dat die jonge man zoo dicht bij moeders pappot blijft. Een jongeman van zijn jaren geeft er meestal de voorkeur aan, op eigen beenen te staan.

— Dat zal hij waarschijnlijk ook wel doen, maar hij zal wel binnenkort gaan trouwen, en hij zal het dus niet de moeite waard achten, vóór dien korten tijd nog een jonggezellenwoning in te richten. En nu hebben wij genoeg gepraat, Charly. Je hebt nu het terrein van onze werkzaamheden van den komenden nacht gezien. Laat ons nu maar weer eens de City opzoeken — ik heb een en ander met mijn bankier te bespreken.

HOOFDSTUK II.

Een onaangename verrassing.

Het was omstreeks middernacht, toen Raffles en Charly gereed stonden, om zich naar het heerenhuis in de Milton Street te begeven.

Beiden stonden, in onberispelijk avondtoilet gekleed, in het midden van een fraai gemeubileerde slaapkamer van een huis in de Regentstreet.

Zij hadden zooveen hun maskers in hun zak gestoken, en een aantal eigenaardig gevormde instrumenten

in een kleine lederen tasch gepakt, welke Charly onder zijn regenmantel zou dragen.

Bijna al die instrumenten waren ontsproten aan het brein van den Grooten Onbekende en eigenhandig door hem vervaardigd in de geheime werkplaats, die zich bevond onder het tuinhuis van den tuin, die zich achter het huis uitstrekt.

Er bevonden zich daaronder boren van het taaiste

staal, en toch zoo hard als diamant, die even gemakkelijk door ijzer zoowel als hout boren, voorts een kleine cirkelzaag met een papierdun blad, voorzien van uiterst fijne, scherpe tandjes, waarmede men den schoot van een slot kon doorzagen, met behulp van handkracht of van een kleinen electro-motor, die gemakkelijk in den zak kon worden medegenomen en in elk huis, waar electriciteit was, kon worden gebruikt.

En verder waren daar de loopers, waarmede Raffles binnen enkele seconden de meeste sloten zonder gerucht wist te openen, scharen met platte bekken en runne stelen, om eventueele electriche draden door een deurreet heen door te knippen, en nog eenige andere eigenaardige werktuigen.

Raffles had een sigaret opgestoken en zich den hoo-gen hoed op het hoofd gedrukt.

Hij wierp een vluchtigen blik in den tot den grond reikenden spiegel, waarvóór hij stond, verschikte nog iets aan zijn witte das, stak een gardenia in zijn knoopsgat, en richtte zich tot Charly.

— Ben je gereed?

— Ik ben tot je dienst!

— Toch niet zenuwachtig, hoop ik?

— Je weet wel, Edward, dat ik mijn zenuwachtigheid bij deze gevaarlijke ondernemingen, waarbij wij de wet en de instellingen der menschen tarten, nooit geheel en al meester ben, en ook wel nimmer zal worden! Maar kalm — ja, dat ben ik, geloof ik wel!

— Op weg dan maar, hernam Raffles, die blijkbaar zelfs hoegenaamd geen last van zijn zenuwen had, maar zacht vóór zich heen een operette-wijsje vloot!

Charly verliet het vertrek, Raffles doofde het licht, en de beide mannen liepen zachtjes, teneinde de bedienden niet te storen, door de vestibule en een breede gang naar den achterkant van het huis, vanwaar zij een grooten tuin bereikten.

Door een kleine tuinpoort, waarvan alleen Raffles en Charly een sleutel hadden, die paste op het ingewikkelde slot, bereikten zij een volkomen verlaten zijstraat.

Na een snellen blik om zich heen te hebben geslagen, fraden zij uit de schaduw van den tuinmuur en begaven zij zich, zonder zich te overhaasten, naar de Regentstreet.

Het was een prachtige nacht, hoewel de maan niet aan den hemel stond.

— Een voortreffelijke nacht voor uitspanningen van dezen aard, zeide Raffles, zachtjes vóór zich heen

lachend. Ik kan niet anders zeggen of ik houd van de maan, maar er kunnen zich omstandigheden voor doen, waarin haar aanwezigheid niet gewenscht is.

— Zullen wij loopen?

— Ja, daar had ik op gerekend. Er is niets zoo goed als een lange wandeling om iemand's gedachten te veruimen en zijn hersens helder te maken.

En zoo vingden de beide vrienden de wandeling aan naar de Milton Street, eerst door de straten van de City, waar het nog zeer druk was, vervolgens door de deftige wijken van het West End, waar het aantal voorbijgangers reeds veel verminderd was.

Het sloeg juist één uur op een naburige kerkklok, toen de twee mannen, die onderweg slechts weinig gesproken hadden, het begin van de Milton Street bereikten.

Hier waren op dit uur van den nacht nog slechts zeer weinig voorbijgangers, die allen gehaast waren om hun woningen op te zoeken.

Langzaam liepen Raffles en Charly verder.

— Hoe zullen wij binnenkomen? vroeg Charly op fluisterenden toon.

— Door over het lage hek van den voortuin te springen. Wij zijn dan onmiddellijk onder hooge boomen en achter struiken verborgen, zoodat wij niet langer zichtbaar zullen zijn van de straat.

— Maar de voordeur zal toch wel goed te zien zijn?

— Dat is zij ook, en daar houden wij ons dan ook niet mee op. Er is een zijdeur, die eveneens op den tuin uitkomt, en waar wij al zeer gemakkelijk kunnen binnentreden.

Er werd nu geen woord meer gewisseld, totdat Raffles en Charly op een honderd meter afstand van het groote heerenhuis waren gekomen.

Maar plotseling greep de Groote Onbekende den jongen man bij den arm en stond stil.

— Wat is er? vroeg Charly ongerust.

— Wat er is? Zie maar eens naar het huis van Wisscott!

Charly richtte zijn blik in de aangeduide richting en slaakte een lichten kreet van verbazing. Daar was wel reden toe, want in plaats van in volle duisternis gedompeld te zijn, straalde het huis van licht.

Langzaam liepen de beide mannen voort, totdat zij bijna vlak tegenover het groote huis stonden.

Zij hadden goed gezien — bijna alle vensters op de

eerste verdieping van den voorgevel waren helder verlicht en bovendien nog eenige op de tweede.

— Het lijkt waarlijk wel of er een partij wordt gegeven, zeide Charly fluisterend.

— Het lijkt er op? herhaalde Raffles tussehen de tanden, Natuurlijk is het zob.

— Wat zou er dan te doen zijn?

— Dat zal ik je zeggen, Charly. Ik ben een ezel. I'pochte vanmiddag op mijn goede voorbereidselen — en ik blijf een ijdeltuit te zijn geweest. Ik heb je zelf gezegd, dat de jonge kapitein trouwplannen had. Het is heel eenvoudig; hij viert vandaag zijn verlovingsfeest, of ik wil Baxter heeten.

— Dat zou al heel ongelukkig treffen, Edward. Wij zouden dan onze onderneming tot morgen moeten uitstellen.

— Maar dat lust mij niet, zeide Raffles toornig. Voor morgen heb ik andere plannen. Ik wilde dit nu juist vannacht hebben klaargespeeld.

— Dat is onzin. Je ziet wel dat het onmogelijk is. Je kunt toch moeilijk binnendringen in een huis waar een paar honderd gasten bijeen zijn, waar waarschijnlijk nog eenige uren gedanst zal worden, en waar men in ieder geval klaar wakker is. Je kunt er toch moeilijk op rekenen, dat het geheele gezelschap reeds nu zoo diep in het glas heeft gekeken, dat ze je bedaard naar de brandkast vergezellen, om daar toe te zien hoe je die openbreekt.

— Neen, daar mag ik natuurlijk niet op rekenen, hernam Raffles ondanks zich zelf glimlachend — maar wij zijn beiden in den rok — de Wisscotts staan bekend als zeer gastvrij — ik zie niet in, waarom wij niet eenvoudig naar binnen kunnen gaan.

— Maar niemand kent je daar.

— Wat zou dat?

— De bedienden zullen je misschien niet eens toelaten.

— O, daarvoor hoef je niet bezorgd te zijn. De bedienden weten natuurlijk volstrekt niet, wie tot de uitgenoodigden behooren.

— Maar het heeft geen doel, Edward. Wij zullen immers toch niets uitrichten.

— Dat valt nog te bezien. Misschien doet zich wel een gunstige gelegenheid voor. In ieder geval verliezen wij er niets bij, als we eens een kijkje gaan nemen.

En met deze woorden trad Raffles toe op het tuinhek, door Charly gevolgd, die wel begreep, dat de

Groote Onbekende toch niet van zijn plan zou zijn af te brengen.

Maar plotseling stond Charly stil en trok Raffles bij den arm.

— De tasch met onze werktuigen?

— Welnu, wat zou dat? Zij is immers goed gesloten, zij ziet er uit als een valies. Je geeft haar voorloopig af in de vestiaire, wij zijn goede vrienden, die het jeugdige paar nog even komen gelukwenschen, voor wij met den nachttrein naar Manchester gaan. Heb je nog meer tegenwerpingen?

— Ik zwijg al, Edward.

De twee mannen waren het hek dicht genaderd, toen de aandacht van Raffles getroffen werd door een gedaante, die in de schaduw van een zwaren boom niet ver van het hek, daar onbewegelijk op iets of iemand scheen te wachten.

Naar den vorm der gedaante te oordeelen was het een vrouw, en blijkbaar nog een jonge.

Toen Raffles het hek binnentrad en nog een vluchtigen blik op de gedaante wierp, kon hij even een bleek vrouwengelaat onderscheiden, waarin twee zwarte oogen fonkelden.

Toen was alles weder in de schaduw verdwenen.

De twee mannen liepen, zonder zich te haasten, over het breede pad, dat helder beschenen werd door het electrische licht, hetwelk uit de breede vestibule van het heerenhuis straalde, waarvan de buitendeur openstond, als om van de gastvrijheid daarbinnen te getuigen, en traden binnen.

Zooals zij wel hadden kunnen verwachten, bevond er zich een half dozijn bedienden in de hall.

Eén hunner kwam haastig op hen af — en ontdeed hen van hun overjassen, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was.

Het was duidelijk, dat de man hen voor vrienden des huizes of van den zoon aanzag, die nog laat hun opwachting kwamen maken.

Trouwens kon men het eigenlijk nog niet laaf noemen, daar het dansen zeker tot vroeg in den morgen zou voortduren.

Raffles en Charly zagen toe, dat hun overgoed en het kostbare valies veilig en wel in de vestiaire werden opgeborgen, en bestegen toen de prachtige, breede trap, die naar de eerste verdieping leidde, waar het feest was aangericht.

Boven aan de trap wachtte hen een lijvige butler op,

en nu deed zich de eerste kleine moeilijkheid voor — de man vroeg hun beleefd naar hun naam!

Maar Raffles redde er zich met zijn gewone beminnelijke onverschilligheid uit.

— Gij zoudt ons wel willen aandienen, goede vriend? vroeg hij glimlachend. Neen, neen, daardoor zoudt gij onze kleine verrassing bederven! Wij zijn oude, trouwe vrienden van kapitein Wisscott, die hij in lange jaren niet gezien heeft, en wij zouden hem gaarne overvallen, ziet gij?

En terwijl hij deze woorden sprak, drukte Raffles den butler glimlachend een halven sovereign in de hand, welke de waardige man met een diepe buiging opstak.

En zoo konden Raffles en Charly de groote danszaal, waar zich op het oogenblik een 300-tal gasten bevonden, binnentreden, zonder dat er al te veel notitie van hen werd genomen.

Men was juist bezig aan een wals, en daarbij scheen iedereen zijn aandacht te bepalen.

De twee vrienden wachtten er zich natuurlijk wel voor, den heer des huizes, zijne echtgenoot of Philip Wisscott te gaan begroeten, daar geen van hen met hen bekend was, en het waarschijnlijk verwondering gebaard zou hebben, zelfs in het gastvrije Londen, dat twee heeren zich, zonder daartoe uitgenoodigd te zijn, als gasten kwamen aanmelden, althans bij een dergelijk familiefeest.

Een vluchtige blik, welken zij om zich heen sloegen, overtuigde hen er van, dat de zaal was ingericht met waarlijk overdadige weelde.

Het verguldsel en het marmer waren niet gespaard, evenmin als het fluweel, en van de rijkbeschilderde zoldering hingen drie electrische, kristallen kronen af, die een verblindend licht verspreidden.

Zonder zich al te lang in deze zaal op te houden, traden Raffles en Charly aanstonds een aangrenzend vertrek binnen, slechts door een portière van de feestzaal gescheiden, en waar een koud buffet was aangericht voor degenen, die niet aan het souper hadden deelgenomen, hetwelk juist afgeloopen scheen te zijn.

Er liepen slechts eenige bedienden heen en weder, maar voor het overige was deze zaal verlaten.

Raffles en Charly wandelden rustig naar het buffet, hetwelk voorzien bleek te zijn van alles, wat zelfs de meest verwende smulpaap zich kon wenschen, en voor-

zagen zich van het een en ander om den inwendigen mensch te versterken.

Van hun plaats bij het buffet af konden zij door een andere deur, dan waardoor zij waren binnentreden, een derde zaal zien, waar een aantal tafeltjes stonden, en waar druk gespeeld werd door de ouderen, voor wie het dansen geen aantrekkelijkheid meer had.

Nadat zij een paar sandwiches gebruikt hadden, zonder dat er in het minst acht op hen werd geslagen, zeide Raffles zacht:

— Wij zijn hier nu toch, wij konden nu wel ergens een kijkje gaan nemen, als je het goed vindt.

— Nu? vroeg Charly verschrikt.

— Waarom niet? In zulk een groot huis kan men gemakkelijk verdwalen! Stel je overigens gerust, wij zullen op deze verdieping blijven.

— Maar waartoe dient het? Wij kunnen toch niets ondernemen!

— Zeg dat niet te haastig, ik heb voor de veiligheid een paar loopers in mijn zak gestoken.

— Onverbeterlijk, bromde Charly voor zich heen. Ik geloof dat hij in staat zou zijn, onder de oogen van onzen geëerbiedigden koning het diamanten halssnoef van de koningin buit te maken.

Raffles had reeds zijn plaats verlaten, en slenterde langzaam naar de feestzaal, en Charly bleef niets anders over, dan hem op den voet te volgen, daar hij hem in geen geval in den steek wilde laten.

Ook de speelzaal bleek weder met een ander vertrek in verbinding te staan, namelijk de billardkamer, die ook helder verlicht was, maar waar zich op dat oogenblik niemand bevond.

— Het schijnt wel dat alle vertrekken hier in elkaander loopen, zeide Charly. Apropos, willen wij soms een partijtje maken?

Raffles stond stil om Charly over zijn schouder heen spottend aan te zien.

— Ik begrijp het wel! zeide hij meesmuilend. Het is je minder om de partij billard te doen, dan om mij van mijn voornemen af te houden! Kom er maar rond voor uit! Ik zal echter zoo vrij zijn mij niet te storen aan je vingerwijzing en mijn wandeling voortzetten.

— Maar wij zullen werkelijk verdwalen! hernam Charly dringend. Ik zie hier al drie deuren.

— Met inbegrip van de deur waardoor wij zijn binnengekomen, merkte Raffles onverstoobar op. Er blijven er dus maar twee over. De eene leidt naar de

rookkamer van den jongen Philip en de andere komt op de gang uit en daar wij op de gang niets te maken hebben voorloopig en wij vanuit de rookkamer weder andere vertrekken kunnen bereiken, zoo zullen wij dat vertrek maar eens gaan opzoeken, altijd wanneer je er niets tegen hebt!

— Ik heb er letterlijk alles op tegen, Edward, maar het zou mij toch niets baten of ik je dat alles opsomde, je zou er waarschijnlijk toch geen acht op slaan! kwam Charly op klagenden toon.

— Ik geloof dat je gelijk hebt, mijn jongen. Wees nu niet zoo kinderachtig en kom mede. Wij hebben werkelijk niets te vreezen.

En met deze woorden ging Raffles kalm verder, met de handen in de zakken, en als iemand die hier volkomen thuis was.

De twee mannen traden de rookkamer binnen, die met evenveel pracht was ingericht, als de andere vertrekken welke zij zooeven verlaten hadden.

De wanden, met goudleer bespannen, waren tot op manshoogte met sandelhout beschoten, op den vloer lag een prachtig Smyrna tapijt, en stonden gemakkelijke rustbanken en clubfauteuils.

Voor de beide ramen hing een zwaar fluweel gordijn, en in een hoek stond een ebbenhouten kastje met ivoor ingelegd en prachtig besneden, waarin zich waarschijnlijk de rookbenodigdheden van den zoon des huizes bevonden.

Een zeer fraai wapenrek boven den open haard trok aanstonds de aandacht van Raffles, die een hartstochtelijk liefhebber en kenner van oude wapenen was.

Zonder op het benauwde gezicht van Charly te letten trad hij er op toe, en bewonderde de fraaie Turksche sabels met hun geblauwde klingen, ingelegd met fijn goud, de Cyrcastische dolken met hun ivoren grepen, die kunstig met edelgesteenten waren ingelegd, de lange Arabische geweren waarvan de zonderling gevormde kolven met paarlemoer waren ingelegd, de ouderwetsche ruiterpistolen, die met zilver beslagen waren, en de andere wapens die het rek versierden.

Het vertrek was op dit oogenblik vrij spaarzaam ver-

licht door een enkele electriche lamp in den vorm van een Arabische lantaarn, uit koper gedreven en met gekleurde ruitjes, waardoor het licht getemperd werd.

Na eenige oogenblikken trok Charly Raffles aan den arm en zeide op zachten toon:

— Wij moesten nu maar verder gaan, dunkt mij! Als men ons hier overvalt zitten wij als muizen in de val gevangen!

— Je vrees is werkelijk overdreven, Charly! zeide Raffles eenigszins ongeduldig. Ten eerste heeft deze kamer nog een tweeden uitgang, zooals je ziet en ten tweede hebben wij ieder onze revolver in den zak, en ten derde is het al heel onwaarschijnlijk, dat men ons aanstonds herkent als John Raffles en zijn trouwen bondgenoot, die hier eens een kijkje komen nemen om hun slag te slaan.

— Stil toch! Als men ons hoorde! Je praat luid genoeg om iemand hiernaast gelegenheid te geven ons te verstaan!

Raffles haalde de schouders op.

— Je bent zenuwachtig, dat is alles. Maar om je genoeg te doen, zullen wij maar weer verder gaan — hiernaast is de particuliere werkkamer van onzen jeugdigen vriend Philip — daar staat een groot bureau — wie weet, is het geluk ons gunstig en valt daar iets te halen! Kom mede!

Raffles en Charly wendden zich naar de deur, maar eensklaps bleef de jonge man stokstijf stilstaan, terwijl hij Raffles krimpachtig bij den pols geep.

— Wat is het nu weer? vroeg Raffles geprikkeld. Je hebt waarschijnlijk vanavond iets van een zuigeling! Maar man, je ziet er uit alsof je wonder wat gezien hebt, spoken of iets dergelijks!

Charly gaf geen antwoord, maar hij legde den vinger op de lippen, keek Raffles strak aan, en wees toen met uitgestreken vinger naar het gordijn voor een der ramen.

Raffles volgde de richting van zijn blik en aanstonds begreep hij, waarom de jonge man niets zeide en zooeven zoo verschrikt was.

Onder het gordijn kwamen twee voeten uitsteken.

HOOFDSTUK III.

De vrouw in het spel.

Een oogenblik stonden de beide mannen als uit brons gegoten, midden in het vertrek stil, en staarden naar de twee voeten, die duidelijk zichtbaar waren onder het bronskleurige, fluweelen gordijn.

Het waren zeer kleine voeten, en klaarblijkelijk behoorden zij toe aan een vrouw.

Een oogenblik meende Raffles dat er op die plek misschien een paar damesmuiltjes stonden, en stond hij op het punt den jongen Philip van iets zeer leelijks te betichten, maar toen hij duidelijk gezien had dat een der voeten bewoog, kon hij niet meer twijfelen.

Hij bedacht zich geen oogenblik, en verloor ook volstrekt zijn tegenwoordigheid van geest niet.

Op den natuurlijksten toon van de wereld, zeide hij:

— Ik geef je in overweging, beste Charly, je eens onder dokters handen te stellen. Een koud waterkuur moet, dunkt mij, wonderen verrichten.

Onder het spreken hat hij onmerkbaar naar den knop van het electriche licht gewenkt, en Charly begreep aanstonds wat hij te doen had.

Terwijl Raffles ongemerkt naar het gordijn toeschoof, met de revolver in de rechterhand, trad de jonge man op den schakelaar toe, en juist toen Raffles het gordijn openrukte, straalde het vertrek van licht.

Er liet zich een onderdrukte kreet van schrik en woede hooren.

Hij werd geslaakt door een nog jonge vrouw, die ondanks haar bleekheid schoon genoemd zou kunnen worden als haar gelaat niet verwrongen was geweest door haat en wraakzucht.

Zij droeg een bevallig avondtoilet, gedeeltelijk verborgen door een sortie, met bont afgezet.

De vrouw had ravenzwart haar, en prachtige groote oogen.

In de rechterhand hield zij een voorwerp geklemd, dat zij trachtte te verbergen, terwijl zij Raffles met verschrikte oogen aanstaarde.

Maar deze had snel als de gedachte haar blanken

pols gevat, en met een vlugge beweging den kleinen, spitsen dolk uit haar hand gewrongen, waarvan het lemmet glinsterde in het licht van de electriche kroon.

Toen trok hij haar langzaam uit de vensternis te voorschijn, bekeek haar van het hoofd tot de voeten, liet de revolver weder in zijn zak glijden, en zeide langzaam:

— Dit is een zeer eigenaardige ontmoeting, Madam! Ik moet wel veronderstellen, dat gij alles gehoord hebt, wat wij zooeven besproken hebben?

De jonge vrouw knikte zwijgend, terwijl zij haar blikken schuw van den een naar den ander liet dwalen.

— Wel, dat zou onder zekere omstandigheden zeer onaangenaam voor u kunnen zijn, vervolgde Raffles. Het is een groot geluk, dat wij uw kleine voetjes onder het gordijn zagen uitsteken, en ons aldus een minder aangename verrassing bespaard hebben!

— Laat mij gaan, mijnheer, wat ik u bidden mag! zeide de jonge vrouw op smeekenden toon, nauwelijks verstaanbaar.

— U laten gaan? Op gevaar af, dat gij aanstonds het geheele huis alarmeert? Wie waarborgt ons, dat gij werkelijks aanstonds het huis zult verlaten?

— Ik zweer het u dat ik u niet zal verraden!

Raffles keek haar een oogenblik scherp aan en hernam toen:

— Ik wil u gelooven. Ik meen trouwens, dat dit niet verstandig van u zou zijn, want naar mij dunkt, hebt gij alle redenen om u verborgen te houden! Wilt ge mij eens zeggen wat het doel van uw komst hier — en van dien spitsen dolk is?

De jonge vrouw antwoordde niet, maar wrong met een gebaar van wanhoop haar kleine handen.

— Kom, ik geloof, dat ik u wat op weg moet helpen, ging Raffles voort. Ik weet nu zeker, dat ik u zooeven aan het hek heb gezien, en toen kwamen uw trekken, hoe kort ik ze ook zag, mij reeds eenigszins bekend voor. Ik herinnerde ze mij van — eenige foto's in de

geïllustreerde bladen, omstreeks vijf jaren geleden, in verband met een voorval in een onzer havensteden op de Oostkust! Vergis ik mij?

De jonge vrouw versmoorde een snik, en knikte toen bevestigend.

— Gij zijt dus Adèle Bianci, de eertijds zoo bekende operette-zangeres?

— Ontkennen zou mij niet baten — die ben ik! antwoordde de kunstenaress op doffen toon.

Toen hief zij plotseling met een ruk het zwartgelokte, bleeke hoofd op en vervolgde op woesten toon:

— Ik heb zoeven uw geheim afgeluisterd — zonder mijn wil, ik weet nu wie gij zijt. Gij kunt mij thans niet verraden zonder u zelf in het verderf te storten. Gij moogt het dus weten — ik kwam hier om hem te dooden.

Charly deinsde bij het hooren van deze vreeselijke woorden achteruit, maar op Raffles' gelaat bleef dezelfde koele, hooghartige uitdrukking zetelen.

— Gij hadt dus redenen om u te wreken? vroeg hij.

— Duizend redenen! barstte zij uit. Hij heeft mij op een laaghartige wijze behandeld, en toch heb ik hem alles gegeven, wat ik te geven had: mijn jeugd en mijn schoonheid — zelfs een deel van mijn spaarpenningen heb ik hem geofferd in den tijd, toen zijn vader nog maar een kleine winkelier was, en hij zelf aan niets anders dacht dan aan spelen met zijn kameraden in de Club. Ik weet wel, dat ik mij toen in Hull belachelijk heb gemaakt, door hem na te reizen, want in dat bijzondere geval trof hem geen schuld, maar daarvoor — en daarna. Hij behandelde mij alsof ik zijn slavin was, ofschoon hij gezworen had mij te zullen huwen! Mijn vader was Italiaan, mijnheer, en misschien heb ik van hem mijn hartstochtelijken aard geërfd. Misschien was alles niet tot dit uiterste gekomen, als hij zich als een gentleman had weten te gedragen, maar de lafaard zond mij eigenhandig een verlovingskaart thuis, en, wat nog veel erger was, gisteren lachte hij mij, in gezelschap van een paar zijner vrienden, minachtend uit, toen ik hem in een groot, druk bezocht hotel ontmoette! En dat was de man, wien ik alles ten offer had gebracht, want ik zweer u, dat ik, vóór ik hem kende, mijzelf nimmer iets te verwijten had gehad. Dat was te veel, ik zag een rooden nevel voor mijn oogen, toen hij mij zoo behandelde, ik herinnerde mij die Italiaansche vendetta, en ik zwoer mij te zullen wreken.

— Ik kan uw gevoelens zeer goed begrijpen — mis-

schien tot op zekere hoogte zelfs billijken, zeide Raffles op zachten toon. En toch zoudt gij verkeerd hebben gedaan, want zulk een man is het niet waard, dat men om hem zijn verder leven ongelukkig is. Ik betwijfel of eenige rechter ter wereld — althans in ons land — verzachtende omstandigheden zou hebben doen gelden.

— Dat betwijfel ik ook, mijnheer, liet eensklaps een scherpe stem zich hooren.

De drie personen, die in het vertrek waren, wendden hun hoofden tegelijkertijd naar de deur, die met de billardkamer in verbinding stond.

Op den drempel was een jonge man verschenen, en Raffles herkende hem aanstonds — het was Philip Wisscott. Zijn gebruid gelaat had op dit oogenblik een onaangename uitdrukking, en hij speelde zenuwachtig met het koord van zijn monocle.

Hij liet zijn blikken beurtelings van den een naar den ander dwalen, en vervolgde, toen hij langzaam verder het vertrek binnentrad:

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden, dat ik een klein gedeelte van uw gesprek vernomen heb — gij spraakt waarlijk luid genoeg, madam! zoo wendde hij zich met denzelfden onaangename glimlach op zijn gelaat tot zijn voormalige minnares.

Daarop gleed zijn blik naar den scherpen dolk, die nog steeds op een klein rooktafeltje lag.

Hij verbleekte eenigszins, beet zich op de lippen en vervolgde:

— Dat is dus het wapen, waarmede gij mij hadt willen treffen?

De jonge vrouw wierp hem een blik vol haat toe, maar antwoordde niet.

Nu wendde Philip Wisscott zich langzaam tot Raffles, en vroeg met een wantrouwend klank in zijn stem:

— Gij moet mij de vraag ten goede houden, mijnheer, maar ik zou gaarne willen weten, wie gij zijt, en hoe gij hier komt! Voor zoover ik weet behoort gij niet tot mijn vrienden, evenmin als gindsche heet! En ik kan mij ook niet herinneren, u ooit onder de vrienden van mijn vader te hebben gezien!

— Dat is wel mogelijk, mijnheer, ik ben nooit speelgoedfabrikant geweest, antwoordde Raffles kalm, maar zonder een zweem van hatelijkheid in zijn stem.

Maar in het gelaat van den jongen man steeg een vlamvend rood op en toornig riep hij uit:

— Zoudt gij dan zoo goed willen zijn mij te zeggen,

in welke hoedanigheid gij in ons huis komt? Hebt gij een uitnoodiging ontvangen?

— Neen, mijn waarde heer, ik heb mij zelf uitgenoodigd, zeide Raffles kalm, terwijl hij zijn gouden sigarettenkoker te voorschijn haalde en een sigaret opstak.

Philip Wisscott deed met gebalde vuisten een stap naar voren terwijl zijn wenkbrauwen zich dreigend fronsten en zeide toen, terwijl hij met moeite zijn toorn bedwong:

— Als dit een grap moet verbeelden, mijnheer, dan is zij van zeer slecht allooi! Verrassingen als welke gij hier bedacht hebt, vallen geenszins in mijn smaak. Uit het gedeelte van het gesprek, hetwelk ik mijns ondanks heb afgeluisterd, blijkt mij, dat gij in ieder geval deze dame niet kent, en dat doet mij genoeg voor u, want ik zal genoodzaakt zijn, de politie te telefoneeren, opdat die haar zal kunnen arresteeren! En van politie gesproken, wie weet blijkt het nog niet, dat zij hier ook nog iets anders te doen heeft!

En met deze woorden trad de jongeman op zijn schrijftafel toe, om het telefoontcestel ter hand te nemen.

Maar Raffles was vlugger!

Zonder een stap terzijde te doen, had hij vliegensvlug een zijner instrumenten te voorschijn gehaald en met een enkele beweging den electricischen draad doorgesneden.

Philip Wisscott slaakte een doffen kreet van woede, en vroeg met gesmoorde stem:

— Wat moet dat beteekenen?

— Dat moet beteekenen, mijnheer Wisscott Junior, dat ik er opsta, dat gij deze vrouw niet verder ongelukkig maakt! Ik weet wat er geschied is, ik weet ook wat zij voornemens was, ik keur dat ten sterkste af, dat kunt gij gelooven, maar ik neem in aanmerking, dat zij aan haar plan zelfs geen begin van uitvoering heeft kunnen geven, zooals de heeren rechters dat noemen! Het is waar, dat het opzet bij haar bestond, en als wij zouden moeten getuigen, mijn vriend en ik, dan vrees ik, dat zij voor vele jaren de gevangenis zou ingaan — zonder dat er van uw kostbaar bloed ook maar een druppel geplengd zou zijn! Welnu, dat vind ik onrechtvaardig! Hoe gij er over denkt, laat mij volkomen onverschillig. Maar deze vrouw zal vrij uit dit huis verlaten, als ik er iets aan doen kan!

De jonge vrouw wilde de hand van Raffles grijpen,

maar hij wees haar met een snel gebaar terug en zeide kortaf:

— Gij zijt mij volstrekt geen dank verschuldigd. Verlaat dit huis, denk niet meer aan dezen man, die u niet waardig is, al zijt gij slechts een tooneelkunstnares, en al is hij kapitein in ons leger en de zoon van een rijk man, verlaat als het kan ons land, en begin een nieuw leven! Gij zijt nog jong en schoon, gij hebt ongetwijfeld talent, — het leven kan nog bloesems op uw pad strooien.

De jonge vrouw keek Raffles met een blik vol innige dankbaarheid, aan, en zeide op zachten toon:

— Gij hebt gelijk — ik was waanzinnig — gij hebt mij de oogen geopend! Ik dank u!

Daarop wierp zij haar vroegeren minnaar een vernietigenden blik toe, vol koude verachting, en het volgende oogenblik had zij snel het vertrek verlaten.

Een oogenblik bleef het doodstil in de kamer, waar nog de zwakke geur hing van het parfum der jonge vrouw.

Philip Wisscott had met saamgeknepen lippen, terwijl de aderen van zijn voorhoofd van toorn gezwollen waren, het korte tooneeltje gadeslagen.

Nu wendde hij zich eensklaps weder tot de twee vreemdelingen en vroeg met een stem heesch van drift:

— Nu zult ge mij zeker toch eindelijk wel eens willen zeggen, met welk recht ge u met mijn zaken bemoeit?

— Met het recht van een man van eer, die het voor een vrouw opneemt, ook al had die vrouw zich laten verleiden tot het bedrijven van wat onder alle omstandigheden een misdaad blijkt.

— En wilt ge mij zeggen, wat ge hier komt doen? vervolgde de jonge man, wit van woede.

— Welzeker, mijn waarde, daarvan maak ik volstrekt geen geheim! antwoordde Raffles glimlachend. Ik wou slechts een weinig inbreken.

Philip Wisscott deinsde achteruit, alsof hij een slag in het gelaat had ontvangen, zijn gelaat kreeg een vale tint, en met gesmoorde stem riep hij:

— Moet dat een aardigheid verbeelden?

— Het is volkomen ernst, jongeman! antwoordde Raffles, steeds met denzelfden glimlach om zijn lippen, terwijl hij een dikke rookwolk uit zijn sigaret blies.

Philip staarde Raffles eenige seconden aan, blijkbaar in de veronderstelling, dat hij met een krankzin-

nige te doen had, monsterde een oogenblik zijn kleeding, en ijde toen naar de bel, die op het blad van zijn schrijftafel was bevestigd.

Maar al weder was hij het onderdeel van een seconde te langzaam geweest.

Raffles greep bijtijds zijn pols en trok zijn hand weg.

Philip Wisscott wilde schreeuwen, maar ook dit had Raffles voorzien.

Nog vóór de jonge man zijn mond goed en wel geopend had, duwde Raffles er zijn tot een prop gefrommelden zijden doek in, welke hij uit den zak van zijn rok had getrokken, greep de nog vrije hand van zijn tegenstander — en een ondeelbaar oogenblik later was de jonge man machteloos gemaakt.

Raffles en Charly hadden hem vastgebonden in zijn schrijfstoel, die vóór zijn bureau stond, zoo, dat hij slechts een zijner handen kon bewegen.

Raffles die onder dit alles geen seconde zijn kalmte had verloren, klopte wat asch van de revers van zijn rok, nam tegenover den geknevelden millionairszoon plaats, sloeg zijn blanke handen om een zijner knieën en begon:

— Dat was daar werkelijk een zeer onaangenaam incident. Gij moet de schuld echter niet aan mij wijten. Ik verzeker u dat ik dergelijke handtastelijkheden liefst zooveel mogelijk vermijd — maar in dit geval waren zij volstrekt noodzakelijk. En laat ons nu eens met elkander praten!

Raffles deed opnieuw een haal aan zijn sigaret en vervolgde:

— Gij kunt op dit oogenblik niet schreeuwen, tot ons geluk. De doek om uw mond zou u dat beletten. Gij kunt slechts een hand bewegen, maar dat is mij ruim voldoende — waarom, dat zult gij aanstonds wel bemerken. Een der beide deuren is op slot gedraaid en het zal moeilijk zijn, ons te overvallen, voor het geval uw lieve bruid u op een gegeven oogenblik mocht missen. Wij beiden zijn overigens gewapend — en nu kunnen wij dus rustig eens met elkander babbelen!

Charly, die tot dusverre een zwijgende getuige van het tooneel was geweest, hetwelk zich zooeven had afgespeeld, keek verwonderd naar Raffles, en vroeg zich vruchteloos en met zekere ongerustheid af, waartoe dit alles moest leiden.

Als het van hem had afgehangen, dan waren Raffles en hij aanstonds verdwenen zonder zich verder om den verloofden zoon des huizes, nog om iets anders te bekommeren!

Maar Raffles scheen andere plannen te hebben — dat was duidelijk aan den blik in zijn koele grijze oogen te zien!

Die zonderlinge man bleek in het geheel niet het dreigende gevaar te zien en zat daar even rustig als bevond hij zich in een vertrek van zijn eigen huis!

Maar spoedig zou het Charly blijken, welke de plannen van zijn vriend waren!

Raffles had even zwijgend met den ring aan zijn vinger gespeeld en vervolgde nu, terwijl hij zijn gevangene een scherpen blik toewierp:

— Als gij mijn eerlijke meening wilt weten, mijnheer Wisscott, dan hebt gij u in deze zaak niet al te ridderlijk gedragen! Ik kan mij desnoods voorstellen, dat een jonge man van uwen stand er een minnares op nahoudt, maar dat hij haar dan behandelt, zooals gij het die jonge vrouw gedaan hebt, die zooeven is heengegaan en die gij ten overvloede in handen van de politie wildet overleveren, ofschoon zij u oprecht had lief gehad — dat is iets, wat mijn begrip als gentleman te boven gaat! Maar alles wel beschouwd, zijn het mijn zaken niet! Wat ik u nu ga zeggen betreft mij echter zeer persoonlijk, en ik verzoek zeer aandachtig naar mij te willen luisteren!

Raffles wachtte opnieuw even om een haal aan zijn sigaret te doen, stond toen op, liep om de schrijftafel heen, opeende een der laden, zocht even en haalde toen een chequeboekje te voorschijn, hetwelk hij voor den jongen man op het blad van de schrijftafel wierp.

— Het is een soort instinct van mij, hetwelk mij aanstonds deze aardige boekjes in vreemde bureaux doet vinden, hernam hij glimlachend. Het uwe is nog nieuwer en blijkbaar nog niet al te dikwijls gebruikt. Ik leg het nu geopend voor u neder, doop de pen in den inkt, geef haar u in de vrije rechterhand en verzoek u thans met de vereischte beleefdheid maar nadrukkelijk, mij hier aanstonds een cheque ten bedrage van 10.000 pond sterling te willen teekenen.

Als de jonge Wisscott niet gekneveld geweest was, zou hij ongetwijfeld een luiden schreeuw van verontwaardiging en ontzetting hebben gegeven, want zijn gelaat verbleekte en vertrok krampachtig door de inspanning om geluid te geven.

Hij wierp Raffles een blik van machteloze woede toe, en schudde toen ontkennend het hoofd.

Maar Raffles was er niet de man naar, om zich door een enkele weigering uit het veld te laten slaan.

Hij zeide glimlachend:

— Gij vindt het bedrag misschien een weinig hoog? Komaan, voor u is het slechts een bagatel! Uw vader is verscheidene tientallen malen millionair en hij zal niet nalaten u dit onnoozele bedrag weder ter hand te stellen, en dit bij uw bankier weder te deponeren. En gij zult wel zoo verstandig zijn om niet te weigeren, want ik heb verscheidene middelen om u te dwingen, dat weet gij wel!

Als toevallig gleed de blik van Raffles, terwijl hij deze woorden zeide, naar de fraaie revolver, welke hij weder uit zijn zak had genomen, en haar nu en dan in de hoogte wierp, om haar behendig weder op te vangen.

— Ik geef u dertig seconden, dat is ruimschoots voldoende, om uw handteekening te plaatsen, en om even na te denken over uw toestand.

Raffles hield op om den jongen man een blik toe te werpen, die aan duidelijkheid niets te wenschen liet.

Philip Wisscott was een man, wien het niet aan gezond verstand ontbrak, en hij deed, wat ieder ander in zijn plaats waarschijnlijk ook had gedaan — hij teekende!

Maar terwijl hij dit deed verscheen er een uitdrukking op zijn gelaat, welke hij trachtte te verbergen, door zijn hoofd zoo diep mogelijk voorover te buigen.

En toch scheen Raffles te begrijpen, wat er in den jongen man omging!

Een zonderlinge glimlach speelde om zijn lippen, terwijl hij met gekruiste armen neerzag op den millionairszoon, die daar met een enkele pennekras een burgermansfortuin in andere handen deed overgaan.

Zoodra de handteekening gezet was, nam Raffles het chequeboek weg, scheurde er de kostbare cheque uit, vergeleek de handteekening met die onder een paar beëindigde brieven, welke hij op het tafelblad zag liggen, knikte goedkeurend, vouwde het papiertje op en borg het weg.

— Nu zouden wij verder niets meer met elkander te bespreken hebben, mijn waarde heer Wisscott, zoo vervolgde hij rustig, ware het niet, dat ik nog eenige voorzorgsmaatregelen moet nemen. Gij ziet mij met booze oogen aan, omdat gij begrijpt dat ik geraden heb, wat er in u omging zooeven! Natuurlijk was uw redeneering als volgt: De man die mij dit geld afdwingt, kan onmogelijk zijn chèque nog hedennacht gaan innen — hij moet wachten tot morgenochtend negen uur, want

dan pas wordt de Bank van Jamesson & Weightcock geopend — men zal mij echter over hoogstens een half uur vinden, en ik zal gelegenheid te over hebben, mijn bankiers te waarschuwen, opdat zij de chèque niet uitbetalen, ja, ja — ik kan wel aan uw gelaat zien, dat ik goed geraden heb. Dit doet mij leed, mijnheer Wisscott, want ik moet er uit afleiden, dat gij mij voor een domoor aanziet! Gij hebt dus werkelijk geloofd, met een beginner in het vak te doen te hebben? Nu, gij hebt u vergist — dat is alles wat ik er van kan zeggen!

Met deze woorden stak Raffles de hand in zijn vestzakje, haalde er een klein étui uit, opende dit en nam er een eigenaardig gevormd, zeer klein en fijn gepunt spuitje uit.

En nog voor Philip Wisscott goed en wel wist wat er met hem geschiedde, was de Groote Onbekende op hem toegetreden, had snel zijn rechterhand gevat, en er een haast onmerkbaar prikje met de injectie-naald in gegeven.

Hij bergde het instrument met dezelfde kalmte weder op, knikte Wisscott vriendelijk toe, ja, bijna vaderlijk, en hernam.

— Over vijf minuten, mijn waarde heer, zult gij bewusteloos zijn. Gij moet u echter volstrekt niet ongerust maken, want het heeft werkelijk niets te beteekenen. Ik kan u zelfs voorspellen, dat gij zeer aangename droomen zult hebben gedurende den tijd uwer bewusteloosheid, evenals dit met opiumschuivers het geval is, met dit onderscheid evenwel, dat gij er hoegenaamd geen schadelijke gevolgen van zult ondervinden! Ik prijs nu het toeval, hetwelk mij dit kleine werktuigje bij mij liet steken. Uw bewusteloosheid zal ongeveer acht of negen uren op zijn minst duren, dat wil zeggen, dat ik tijd in overvloed zal hebben, om dit kostbare papiertje te gelde te maken. Er vertoont zich een angstige uitdrukking op uw gelaat — wacht eens, ik geloof dat ik de oorzaak ervan begrijp, gij vreest niet waar, dat men zeer zal schrikken, als men u bewusteloos vindt?

Ik zal u toonen, dat men inbreker en toch gentleman kan zijn, ik zal een klein briefje schrijven, om uw hooggeachte familie te waarschuwen. En nu moeten wij tot ons leedwezen afscheid van u nemen. Reeds vertoonen zich op uw gelaat de onbedriegelijke kenteekenen die er op wijzen, dat mijn middeltje zijn uitwerking zal doen gevoelen! Wij verlaten u dus, in de hoop, dat gij ons dit kleine intermezzo niet al te kwalijk zult

nemen, en tevens dat gij zult beseffen, dat het geld een grootere waarde heeft, dan gij en uw soortgenooten er aan schijnt toe te kennen.

En met deze woorden maakte Raffles een diepe buiging voor den jongen man, wiens oogen hun glans reeds verloren hadden, legde het chequeboekje zorgvuldig weder op zijn plaats terug, maakte de touwen los waarmede hij gebonden was en nam hem ook den doek van den mond.

Vervolgens droeg hij het reeds slappe lichaam naar de sofa en legde het er behoedzaam op neder.

Enkele seconden later hadden de beide vrienden het vertrek verlaten, liepen de biljardzaal door, waar zich nog steeds niemand bevond, en betraden even later weder de dansaal.

Het was bij drieën, maar het aantal gasten scheen nog weinig te verminderen.

Raffles wierp nog even een vluchtigen blik op de dansende paren en op een jong meisje in het wit, en met een lief, maar tamelijk onbeteekenend gezichtje, blijkbaar het bruidje van den zoon des huizes, en wenkte daarop Charly hem te volgen.

In de vestibule gekomen, scheurde hij een blaadje uit zijn opschrijfboekje, krabbelde er eenige woorden op, vouwde het dicht, stak het in een enveloppe, welke hij van het schrijfbureau van Philip Wisscott had genomen, schreef er een adres op, en overhandigde toen het briefje aan den butler, die eerbiedig op eenigen afstand was blijven wachten.

— Een tweede grap, mijn vriend! zeide Raffles glimlachend, terwijl hij den man een goudstukje in de hand duwde. Gij zult dit briefje om 4 uur, maar ook geen minuut vroeger, aan mevrouw Wisscott ter hand stellen! Het is een aardige verrassing.

De butler maakte een diepe buiging, en zeide:

— Mijnheer kan er van verzekerd zijn! Precies om 4 uur zal ik het briefje overhandigen.

En nu stonden de beide vrienden weder op straat en in het Oosten begon de hemel zich reeds zachtjes rood te teekenen.

En voor het eerst scheen Charly woorden te vinden.

— Neem het mij niet kwalijk, zeide hij op zachten toon. Maar dit is wel ongeveer het toppunt! Er waren oogenblikken, dat ik geen drogen draad aan het lichaam had!

— Ik vrees zeer, waarde Charly, dat er van jou nooit of te nimmer een inbreker met eere zal groeien! zeide Raffles ernstig. Waarlijk, je bent te zenuwachtig! Je ziet immers dat alles voortreffelijk is geloopt.

— Erken dan tenminste, dat het toeval je de hand weder boven het hoofd heeft gehouden, hernam Charly. En wil je me nu eens zeggen, wat er in dat briefje stond?

— O, slechts een paar woorden! Ik deelde daarin aan mevrouw Wisscott mede, dat zij zich volstrekt niet ongerust behoefde te maken over de bewusteloosheid van haar zoon, dat zij er echter volstrekt geen dokter bij hoefde te roepen, daar dit toch niet zou helpen, en dat de jongeman om een uur of elf of twaalf in den morgen weder tot zijn bewustzijn zou komen, als men hem maar rustig laat liggen.

— En waarom, als ik vragen mag, moest dat briefje juist om 4 uur en niet eerder worden overhandigd?

— Omdat de ochtendbladen hier in Londen om 4 uur ter perse gaan, beste Charly! Ik hoop, dat je het verband aanstonds begrijpt, zonder dat ik het je nader uiteenzet!

Het beste merk raretten is
Doboc No. 3.

HOOFDSTUK IV.

De cheque wordt geïnd.

Omstreeks 5 uur in den ochtend van dienzeldden dag, was alles in den huize Wisscott in rep en roer.

Het had eenigen tijd geduurd, alvorens men het beweginglooze lichaam van een der hoofdpersonen van het feest op een sofa in zijn werkkamer vond uitgestrekt.

Het was toen juist half vier geweest.

Men had echter het feit voor de gasten willen verzwijgen, in de hoop, dat de jonge man wel spoedig weder uit zijn bezwijming zou ontwaken.

Men kwam met water, azijn en vlugzout aandragen, en met nog andere middelen welke Raffles zeker een glimlach zouden hebben afgeperst, als hij er kennis van had gedragen, maar dit alles werkte niets uit.

Toen wendde de heer des huizes zich tot een dokter, die zich toevallig onder de gasten bevond, maar deze moest na een kwartier verklaren dat hij hier machteloos stond en van het geval volstrekt niets begreep.

Het was hem zelfs niet mogelijk den bewustelooze iets in te geven, want de kaken waren zoo vast op elkaar geklemd, als waren zij van staal.

De waardige man moest erkennen, dat hij in zijn veeljarige praktijk een dergelijk geval van bewusteloosheid, die op een volkomen verstijving geleek, nog nimmer onder de oogen had gehad.

Zoo werd het 4 uur en daarop bracht de butler het briefje aan mevrouw Wisscott.

Mevrouw Wisscott bracht met een zenuwachtig gebaar haar gouden face à main voor de oogen, las den inhoud van het briefje en zou flauw gevallen zijn, als zij niet bijtijds begrepen had, dat dit in de gegeven omstandigheden volstrekt geen doel zou hebben.

Men verzón een voorwendsel om de weinige nog aanwezige gasten de ontstentenis van den jongen man te verklaren — plotselinge, en zeer zware hoofdpijn — en zeer snel liep het groote heerenhuis leeg, zoodat er zich om even over vieren nog slechts enkele intieme vrienden

en de huisbedienden bevonden, daar ook de losse bedienden reeds vertrokken waren.

Tot zelfs de dokter was verdwenen, daar hij zijn machteloosheid had moeten toegeven.

En van dat oogenblik af was het in het groote huis een heen- en weergeloop, een gedraaf van trap op en trap af, een woeste ren der bedienden met handdoeken, waschkömmen, leege en gevulde emmers, flesschen eau de cologne en rum, waarvan onderweg echter door een onnaspeurlijke oorzaak zeer veel verloren bleek te gaan, en andere zaken, met behulp waarvan men blijkbaar hoopte, de raadselachtige bewusteloosheid van den jongen te kunnen overwinnen.

De verloofde was weenend weggeleid door hare ouders.

Maar het zonderlinge was, dat in het geheele huis blijkbaar niemand er aan dacht, de politie in kennis van het gebeurde te stellen.

Misschien dacht men aan een misplaatste grap, aan een ongeluk, aan een laffe wraakneming — maar niemand dacht een oogenblik aan iets anders!

De jonge man was naar het bed in zijn slaapkamer gedragen en daarop behoedzaam neergelegd.

Mevrouw Wisscott was aan den eenen kant van het reusachtige meubel gaan zitten, mijnheer Wisscott aan den anderen kant en zoo zaten zij daar als twee welgedane beschermengelen zonder veel te spreken, maar nu en dan een angstigen blik werpend op het nog steeds marmarbleeke, strakke gelaat van den bewustelooze

— Ik begrijp er niets van! zeide mevrouw na eenigen tijd.

Zij had dit reeds tien malen opgemerkt en even zovele malen had de heer Wisscott geantwoord:

— Ik ook niet!

Zoo deed hij ook nu weder en daarop vervolgde hij:

— Zou het kwaad kunnen als ik een sigaar opstak?

— Natuurlijk kan dat kwaad! riep mevrouw veront-

waardigd uit. Wie weet wat de arme jongen scheelt! Ik begrijp er niets van!

— Ik ook niet! bevestigde mijnheer Wisscott geduldig, terwijl hij zijn reusachtigen sigarenkoker, dien hij reeds te voorschijn had gehaald, weder in zijn zak liet glijden en diep zuchtte, hetgeen evenzeer het gevolg was van de raadselachtige ziekte van zijn zoon, als van het feit, dat hij geen sigaar mocht rooken.

Het valt niet te ontkennen, dat het waardige echtpaar zich waarschijnlijk veel ongeruster zou hebben gevoeld zonder de waarschuwing van den geheimzinnigen vreemdeling, al was het zeer waarschijnlijk, dat hij zelf de oorzaak was geweest van den toestand waarin Philip Wisscott thans verkeerde.

En nu verdiepten de echtelieden zich in beschouwingen omtrent den persoon van dien man, welke maar geen einde wilde nemen, en die onveranderlijk uitliepen op het onvermijdelijke:

— Ik begrijp het niet — ik ook niet!

Zoo werd het half negen.

De rust was nu langzamerhand in het groote huis teruggekeerd.

De vermoeide bedienden knapten in het geheim een uiltje, de flesschen met azijn en met rum waren met rust gelaten, de handdoeken lagen ongebruikt over de stoelrleuning en men wachtte nu maar kalm en gelaten af of de voorspelling van den zonderlingen vreemdeling dien niemand kende, in vervulling zou gaan.

Juist op dat oogenblik werd de huisdokter aange diend, William Burns.

Hij was een indrukwekkend man, met indrukwekkende manieren.

Hij was misschien binnengetreden in de vaste overtuiging, dat hij de bewusteloosheid van den jongen vriend in een oogwenk zou kunnen doen wijken, en hij was na vijf minuten tijds genoodzaakt te erkennen, dat zijn kostelijke wetenschap het hier moest afleggen, met andere woorden, dat hij het al evenmin begreep als de heer en mevrouw Wisscott.

En zoo zaten er nu drie zwijgende menschen om het bed heen en keken naar den jongen man op het bed, alsof zij hem daardoor alleen uit zijn bewusteloosheid zouden kunnen doen ontwaken.

De cijferpendule op den marmeren schoorsteenmantel had juist negen heldere slagen doen hooren, toen mevrouw Wisscott met een van blijdschap overslaan de schelle stem eensklaps uitriep:

— Zie eens, Philip beweegt zich!

De oude heer Wisscott en dokter Burns keken nog strakker dan zij reeds gekeken hadden, maar zij riepen bijna tegelijkertijd uit:

— Je vergist je!

— Ik vergis me niet — ik heb duidelijk een van zijn wenkbrauwen zien trekken. Denk je dat ik mij daarin als moeder zal vergissen?

De heer Wisscott staaarde wat hij kon en plotseling schreeuwde hij:

— Je hebt gelijk! Hij beweegt zijn rechterwenkbrauw.

— Niet waar, het is de linker!

— Ik zeg je dat het de rechter is, Amalia.

— Stil, vrienden, kwam dokter Burns plechtig. Gij hebt beiden gelijk — hij beweegt allebei de wenkbrauwen.

— Mar het is nog veel te vroeg, dokter! Het is nog lang geen elf uur, riep Wisscott en het scheelde niet veel of hij had het zijn zoon kwalijk genomen, dat hij zich niet aan de voorschriften hield.

— Wie zeide dat dan? vroeg dokter Burns verbaasd.

— Wel, dat schreef onze man die hem bewusteloos heeft gemaakt!

— En dat zegt gij zoo kalm? Natuurlijk heeft die man dat met een boos opzet gedaan! riep dokter Burns uit. Hebt gij wel alles goed doorzocht? Vermist gij niets?

— Niets, dokter!

— Nu, daar moet wat achter schuilen! bromde dokter Burns voor zich heen.

Op dit oogenblik bewoog Philip Wisscott duidelijk het hoofd op het kussen. En even later opende hij krampachtig de beide gesloten vuisten.

Toen gingen zijn oogen een voor een, en blijkbaar met groote moeite open.

Hij zag met een verwilderden blik om zich heen en deed moeite om zich op te richten, hetgeen hem echter onmogelijk was.

Hij sloot de oogen weder, zijn voorhoofd rimpelde zich en het was duidelijk te zien, dat hij zich uit alle macht inspande zijn gedachten te verzamelen.

Plotseling opende hij zijn oogen weder, trachtte zijn hoofd te bewegen, terwijl zijn lippen zich van elkander scheidden.

— Onze jongen wil iets zeggen! riep mevrouw Wisscott uit.

Inderdaad, Philip trachtte blijkbaar een zin te uiten.

— Hoe l.....?

— Wat bedoelt hij toch? riep mevrouw jammerend uit.

— Hoe l.....? herhaalde Philip ongeduldig, terwijl hij zijn uiterste krachten inspande, om zijn hoofd in de richting van de pendule te wenden.

— Ik begrijp het al! riep mijnheer Wisscott zegevierend uit. Hij wil weten hoe laat het is!

Philip wierp zijn vader een snellen blik toe, waaruit duidelijk bleek, dat hij goed geraden had.

— Het is tien minuten over 9, Philip! antwoordde zijn verheugde moeder. Wil je niet een weinig opstaan?

— Maar mijn beste mevrouw Wisscott! riep dr. Burns uit. Wat praat gij van opstaan! Ziet gij dan niet, dat onze vriend ternauwernood in staat is om zijn lippen te bewegen. Kijk, hij wil alweder iets zeggen.

Inderdaad Philip bewoog opnieuw de lippen en zijn stem klonk reeds iets duidelijker, toen hij mompelde:

— Jamess..... Jamess.....

— Welke James bedoelt hij toch! klaagde mevrouw Wisscott. Wil hij den butler hebben?

Philip schudde ontkennend het hoofd, hetgeen hem vrij wat inspanning scheen te kosten en herhaalde hardnekkig:

— Jamess..... Vreemdel..... tienduizend..... bewustel.....

— Vreemd! bromde dokter Burns, het schijnt dat hij na de letter l geen lettergreep meer kan vormen. In de hoogste mate vreemd! Een zeldzaam geval!

Maar de oude Wisscott riep ongeduldig uit:

— Beste dokter, wees eens even stil! Wat de jongen daar zegt, bevalt mij in het geheel niet. Hij bedoelt niet James — hij bedoelt Jamesson — Jamesson & Weightcock. Is het niet, mijn jongen?

Weer wierp Philip zijn vader een dankbaren blik toe, en knikte haastig eenige malen achtereen.

— Nu, wat is er dan met hem? ging Wisscott Senior door, terwijl hij zijn blikken vol spanning op zijn zoon gevestigd hield. Staat het in verband met je bewusteloosheid?

Philip knikte opnieuw eenige malen haastig achter elkander en stamelde mompelend:

— Indringer... vastgebonden... cheque geteekend... tienduizend... telef... niet uitbetal.....

Met een schreeuw vloog de oude heer op, even bleek als zijn zoon. Als zakenman had hij onmiddellijk alles begrepen.

In het slaapvertrek was een telefoontoestel aanwezig.

Hij vloog er op toe en nam het toestel van den haak, terwijl de anderen hem vol spanning nazagen, niet het minst Philip Wisscott, die zich eindelijk met groote moeite op een elleboog had weten op te richten.

Heesch van drift en opwinding schreeuwde Wisscott Senior in het toestel: — 1017 Centrum, juffrouw, vlug wat! Neen 17 voor den duivel! Jamesson & Weightcock..... gij spreekt met Oliver Wisscott! Ja, met den bekenden Wisscott! Er zal zoo aanstonds een cheque van tienduizend pond gepresenteerd worden en gij moet... wat?! Wat zegt ge daar? Is ze al.....?

Wisscott luisterde nog eenigen tijd aan het toestel, dat ratelend tegen het kastje tikte, zoo trilde de hand waarin hij het vasthield, en zakte toen met een luid gekreun op een stoel neer, die tot zijn geluk onder zijn bereik stond.

— Te laat! jammerde hij. Tien seconden te laat! Bijna hadden we hem gevat!

— Wat is er toch in 's hemelsnaam gaande? riep mevrouw Wisscott in de grootste ongerustheid uit, die er nu inderdaad niets van begreep.

— Dat zal ik je zeggen! kwam het op bitteren toon van den kant van de telefoon. Die attente vreemdeling, die jou het briefje heeft geschreven, was een struikroover, zoo niet erger! Hij heeft onzen jongen een cheque van tienduizend pond sterling afhandig gemaakt — hij heeft hem vervolgens op een of andere duivelsche wijze het bewustzijn ontnomen, en een paar minuten na de opening van de Bank van Jamesson & Weightcock heeft hij daar de cheque gepresenteerd.

— En wat verder? vroeg mevrouw, die ademloos had toegelisterd.

— Wat verder? Juist toen ik telefoneerde, was de cheque eenige seconden tevoren uitbetaald! Dadelijk werden op bevel van den hoofdkassier alle deuren gesloten — maar de roover moet een van de portiers te vlug af zijn geweest. Hij bokste den man neer, en wipte de deur uit, juist toen deze in het slot zou vallen!

Toen de oude heer Wisscott zijn mededeeling had geëindigd, klonk er van den kant van het bed een

daverende, echt militaire vloek, die bewees, dat Wisscott Junior gelukkig weder volkomen bij kennis was...

Het was omstreeks half tien in den morgen, toen Raffles het vertrek binnentrad waar Charly hem vol ongerustheid en ongeduld wachtte, in het fraaie huis aan de Regentstreet.

De jonge man trad zijn vriend dadelijk tegemoet, stak hem de hand toe en riep verheugd uit:

— Wat ben ik blij, dat je er weer bent! Ik heb in groote ongerustheid verkeerd!

— En daar had je ditmaal misschien geen ongelijk in, mijn jongen, antwoordde Raffles glimlachend, want ik moet zeggen, dat het maar zeer weinig had gescheeld, of er was een spaak in het wiel gekomen! Stel je voor, dat die jonge kwant twee uren te vroeg uit zijn bewusteloosheid is ontwaakt, en blijkbaar een middel heeft weten te vinden om de bank te waarschuwen, want ik had maar juist de gelegenheid om mij in veiligheid te brengen, door een deurbewaker van het heiligdom neer te laan, en in allerijl op mijn trouw motorrijwiel te springen!

— Wat zeg je daar? riep Charly verschrikt uit. Hoe was dat mogelijk? Had je het bedwelmende middel misschien niet juist gedoseerd?

— De dosis van mijn middel, beste Charly, was zeer nauwkeurig berekend, hernam Raffles glimlachend — maar, zij was berekend op een normaal mensch!

— Hoe meen je dat? vroeg Charly.

— Ik meen, Charly, dat ik één enkele mogelijkheid over het hoofd heb gezien — namelijk dat Philip Wisscott zich te buiten ging of niet lang geleden had gegaan aan het gebruik aan cocaine, zooals dat een tijdlang helaas het gebruik is geweest onder sommige officieren van de land- en de zeemacht! Mijn middel is een soort tegengif van cocaine, en het is dus niet te verwonderen, dat Wisscott een paar uren te vroeg uit zijn bewusteloosheid is ontwaakt. En toch heb ik alle redenen om verheugd te zijn!

— Hoe zoo?

— Wel, het had wel eens 2½ uur kunnen zijn!

— Je bent toch een onverbetterlijke optimist, Edward! zeide Charly hoofdschuddend.

HOOFDSTUK V.

Het verhaal van den kellner.

De zaak Wisscott veroorzaakte een verbazende opschudding in de City, niet alleen in politiekringen, maar ook onder de zakenlieden, die den ouden Wisscott persoonlijk kenden of gekend hadden, of in ieder geval van hem en zijn snellen rijkdom hadden hooren spreken.

Wat Scotland Yard betreft — de hoofdinspecteur Phileas Baxter was werkelijk de wanhoop nabij.

Want inderdaad — er mocht niet aan getwijfeld worden, of men had hier weder te doen met een streek van John Raffles!

Alle omstandigheden wezen daar op — de geheel spontane opzet — de meesterlijke uitwerking van het plan, de manier waarop het werd volbracht, en de stoutmoedige elegance waarmede het slotbedrijf was gespeeld door den onvindbaren gentleman-inbreker!

Het kon geen seconde bij eenigen politiemann van ervaring opkomen, dat dit stoutmoedige stukje door iemand anders bedreven kon zijn, dan door John Raffles, den Grooten Onbekende.

En daarom was Baxter wanhopig!

Een tijd lang had de Londensche pers hem met rust gelaten, om de eenvoudige reden dat Raffles eenige maanden lang het terrein zijner werkzaamheden verplaatst scheen te hebben, of zich een soort vacantie had veroorloofd, en nu zou het spelletje opnieuw beginnen!

Want de ongelukkige hoofdinspecteur wist maar al te goed, dat hem een herculische taak wachtte, al kon hij over een groot aantal bekwame detectives beschikken, en dat de bladen in deze zaak ongetwijfeld weder stof in overvloed zouden vinden om hem zijn voortdurende mislukkingen voor de voeten te werpen.

Tot driemaal toe was hij er in den loop van eenige jaren in geslaagd om John Raffles in handen te krijgen, tweemaal had de gentleman-inbreker zelfs in een gevangenis-cel gezeten — en toch was het hem telkenmale gelukt, na slechts weinige uren zijn vrijheid te herwinnen!

Baxter overdacht dit alles terwijl hij als een beer in zijn kooi heen en weer liep in het groote vertrek, hetwelk hem in het naargeestige gebouw in Downing Street, Scotland Yard geheeten, ter beschikking was gesteld om er zijn functie als hoofdinspecteur uit te oefenen.

In een hoek van het vertrek zat een oud mannetje met een vossengezicht en sluwe oogen, gebogen over een vel papier, hetwelk hij vol krabbelde met fijne kleine lettertjes.

Die man was Marholm, de particuliere secretaris van Baxter.

Op de schrijftafel van den politiechef lag een stapel paperassen, rapporten en dienstorders, welke zoeven was binnengebracht door een agent van politie.

Baxter wierp er in het voorbijgaan telkens een mistroostigen blik op, en bromde iets tusschen de tanden, hetgeen niets steeds verstaanbaar was, maar waarin het toekomstige lot van Raffles een groote rol vervulde.

Weder ging de deur open en weer trad er een agent met eenige papieren binnen welke hij op de tafel deponeerde.

— De zaak Wisscott! riep hij met luider stem.

Baxter wendde zich om alsof hij door een slang was gestoken en riep woedend:

— Je behoeft dat niet uit te bulken alsof je een visch-venter was! Ga nu maar heen en laten jullie mij nu voorloopig met rust! Ik moet nadenken!

Als de hoofd-inspecteur verzekerde, dat hij moest nadenken, dan kon men er wel wat onder verdedden, dat de zaak welke zijn gepeins gold, door hem nooit tot een oplossing zou worden gebracht.

Marholm grinnikte zachtjes voor zich heen in zijn hoekje, zonder evenwel op te zien.

Hij wist nu wel hoe laat het was, en dat zijn patroon in dit geval Raffles zeer zeker niet in handen zou krijgen.

Baxter had zich voor zijn schrijftafel in zijn grooten

leunstoel laten neervallen, bladerde een oogenblik in de rapporten, wierp ze met een kwaad gezicht van zich af, trommelde met zijn vingers op het tafelblad en zeide:

— Het is zooals gewoonlijk met dien duivelschen kerel, geen enkel spoor achtergelaten — geen vingerafdruk — niets wat eenige houvast biedt — de persoonsbeschrijvingen kloppen niet met elkander en bovendien, wat helpt ons een signalement als Raffles zich in zooveel verschillende gedaanten weet te vertoonen! De een beschrijft hem als groot, de ander als middelmatig, een derde weder als klein! Deze vindt dat hij zwaarlijvig is — gene weder dat hij zoo mager is als een talhout! En dan moeten mijn mannen heengaan en zulk een individu, dat tegelijkertijd groot en klein, dik en mager is, zien te vatten!

En Baxter sloeg zoo hard met zijn vuist op het tafelblad, dat Marholm, die anders dergelijke uitbarstingen wel gewend is, verschrikt van zijn stoel overeind veerde en met een hoorbaren plof weder nederzakte.

Juist werd er opnieuw op de deur geklopt, en een agent stak voorzichtig zijn hoofd door de kier.

Hij had waarschijnlijk den vuistslag gehoord en durfde niet goed binnen komen.

— Wat moet je nu weer? vroeg Baxter op ruwen toon. Heb ik je niet gezegd dat ik moet nadenken? Dat ik met rust gelaten wil worden?

— Er is iemand die u dringend wil spreken mijnheer Baxter.

— Vraag of hij naar den duivel wil loopen!

— Dat heeft een onzer hem al beleefd voorgesteld, Sir, maar hij verklaarde dat hij dit wel doen wilde, maar eerst met u beraadslagen!

— Wat wil hij dan?

— Hij komt in de zaak Wisscott!

Baxter stond op en een oogenblik scheen het alsof hij zou barsten.

Zijn gelaat was vuurrood, en zijn oogen puilden uit het hoofd.

De agent, die de uitwerking zijner mededeeling zag, voegde er haastig aan toe:

— De bezoeker is er van overtuigd, dat hij u nuttige mededeelingen kan doen die er misschien wel toe leiden, dat gij Raffles in handen krijgt!

Deze woorden brachten een algeheele verandering te weeg op het gelaat van den hoofdinspecteur.

— Hoe ziet die man er uit? vroeg hij haastig.

— Als een verlopen kellner, mijnheer.

— Een kellner? Wat kan die mij wel te zeggen hebben? zeide Baxter schouderophalend, nu — laat hem maar eens binnen komen. Men kan nooit weten hoe een koe een haas vangt!

Marholm hief snel het hoofd van zijn werk op, knikte vlug eenige malen achtereen, en zeide met nadruk:

— Een waar woord, mijnheer Baxter! Een wonder waar woord.

Baxter wierp zijn secretaris een woedenden blik toe, en scheen iets te willen zeggen, maar hij bedacht zich, opende een kistje sigaren, hetwelk onder het bereik van zijn hand stond, griste er een sigaar van geweldige afmetingen uit en beet er met een nijdigen hap de punt af, terwijl hij het voorwerp op z'n Amerikaansch met de volle hand omkneld hield.

Daarop vlijde hij zich opnieuw in zijn stoel, stak de sigaar langzaam op, vouwde zijn vleezige handen over den buik, blies een rookwolk uit, waar achter hij geruimen tijd verborgen bleef en wachtte de komende dingen.

Even later ging de deur weder open en de agent van politie liet een man binnen in een sjofel pak, met sluik zwart haar, schuwe oogen en die alle uiterlijkheden had van iemand die aan den drank verslaafd is.

Zijn handen beefden voortdurend en nu en dan liep er een zenuwachtige rilling over zijn onaangenaam vaalbleek gelaat.

De blauwe wallen onder zijn oogen getuigden van een steeds veel te korte nachtrust en een leven van uitspattingen.

Hij bleef eerst even eenigszins bedremmeld in het volle licht staan, dat uit de breede ramen naar binnenstroomde, en knipperde met zijn ontstoken oogen als een uil, die plotseling in het daglicht wordt gebracht, terwijl hij zijn hoed zenuwachtig in zijn trillende handen ronddraaide.

Baxter keek hem doorborend aan, maakte bij zichzelf de opmerking, dat de man een allesbehalve gunstig uiterlijk had en vroeg hem toen op zijn gewonen, barschen toon, waarmede hij uit gewoonte iedereen placht toe te spreken, die hem aan de andere zijde van zijn schrijftafel tegemoet trad:

— Uw naam?

— Tom Cressy.

— Beroep?

— Kellner — maar langen tijd zonder werk geweest.

— Gij hebt mij mededeelingen te doen in de zaak Wisscott?

— Ja, mijnheer!

— Kent gij de daders?

— Dat is te zeggen — ik zou hen kunnen aanwijzen, als ik hen te midden eener menigte zag — maar hun namen ken ik natuurlijk niet!

— Ik weet niet of dat zoo natuurlijk is! bromde Baxter. Wat komt ge mij dan eigenlijk vertellen. Wat heb ik er aan, als ik hen toch niet in handen heb?

— Als gij even naar mij luisteren wilt, mijnheer, vervolgde Cressy kalm, dan zult ge misschien aanstonds tot andere gedachten komen.

— Vertel dan maar op, maar maak het kort!

— Ik zal mijn best doen, mijnheer, zeide de kellner. Maar voor ik verder ga, zou ik gaarne van u willen vernemen of er mij eenige belooning te beurt zal vallen, als ik u den dader of de daders in handen speel.

— Er is nog altijd een prijs van 1000 pond sterling op de aanhouding van John Raffles gesteld, riep Baxter uit, en bovendien...

— Wat! Zou het Raffles zelf geweest zijn? riep de kellner in de grootste verbazing uit, terwijl zijn oogen van hebzucht schitterden. Nu, met 1000 pond zal ik wel tevreden zijn!

— Zijt gij er dan zoo zeker van, man, dat gij ons den schurk in handen kunt spelen?

— Zoo zeker als ik hier voor u zit, mijnheer!

— Vertel op dan, en spoedig! zeide Baxter, nu trillend van zenuwen, terwijl Marholm zich gereed maakte, de verklaringen van den kellner te boek te stellen.

Cressy liet een droog kuchje hooren, en begon:

— Ik was als hulp-bediende aangenomen op het verlovingsfeest van den jongen mijnheer Wisscott. Ik nam het met vreugde aan, ofschoon het loon niet hoog was, want ik had in geruimen tijd geen werk gehad. Ik ben wat zwak van borst en ik deug niet goed meer voor mijn werk. Het was ongeveer één uur toen ik twee vreemdelingen zag binnenkomen, ik liep dicht achter hen, met een blad ververschingen in mijn hand, toen zij de danszaal binnengingen. Een oogenblik later waren zij verdwenen. Ik zag hen toen ook nog eens in de biljardzaal, en toen niet meer. Niet lang daarna verliet mijnheer Philip Wisscott de feestzaal. Ik bevond mij juist op de gang, en hij wenkte mij, en gelastte mij een kistje sigaren uit zijn rookkamer te

halen, waarvan hij mij de plaats aanduidde. Maar toen hij op mijn gezicht scheen te lezen, dat ik er niet veel van begreep, werd hij ongeduldig en riep uit, dat hij het zelf wel zou doen. Ik verbaasde mij zeer, toen hij een kwartier later in het geheel niet terug was, en daar ik mij zoo juist in de buurt van het aangeduide vertrek bevond, in een breede gang, waar ik een weinig verdwaald was, stond ik even stil, in beraad of ik zou binnengaan en de sigaren toch nog zou halen! Maar eensklaps hoorde ik vrij driftige stemmen. Door nieuwsgierigheid gedreven kwam ik naderbij, en ik hoorde nu duidelijk, dat de zoon des huizes woorden had met een man, die bij hem in het vertrek was.

Baxter had met de grootste aandacht geluisterd, nu en dan een dikke rookwolk uitblazend.

Instinctief begreep hij, dat hij op het punt stond een zeer belangrijke mededeeling te ontvangen.

Hij knikte den kellner bemoedigend toe en zeide op voor zijn doen vriendelijken toon:

— Ga voort!

— De vreemdeling scheen mijnheer Philip iets te verwijten, hetgeen ik echter nog niet goed kon verstaan, hij dreigde met zijn revolver en tenslotte dwong hij hem een cheque tot een bedrag van tien duizend pond te teekenen. Uit wat hij zeide kon ik opmaken, dat de jonge man machteloos was en ook niet kon schreeuwen. Hij kon alleen zijn rechterhand bewegen.

De kellner hield op, keek Baxter met een sluwen blik aan, en zeide toen, terwijl hij zich voerover boog:

— Nu moet ik, voor ik verder ga, een ding van u weten, mijnheer! Ik moet er zeker van zijn, dat mij straffeloosheid wordt gewaarborgd, als ik u Raffles in handen speel, want — ik kom tot een bekentenis dat ik bij die gelegenheid niet heb gehandeld zooals ik had moeten doen.

— Ik begrijp het al! Ik had u juist de vraag willen stellen, waarom gij toen niet aanstonds het geheele huis gealarmeerd hebt? riep Baxter uit.

— Ik zal u de waarheid zeggen, mijnheer. Ik wilde dat ook doen, maar dadelijk daarop bedacht ik, dat er voor mij misschien groot voordeel aan verbonden kon zijn, als ik alles zijn gang liet gaan! Aan de bewusteloosheid van mijnheer Wisscott kon ik toch niets meer verhelpen — maar ik kon, als ik die twee mannen volgde, mijn slag slaan, door hen een deel van den buit af te persen, onder bedreiging aanstonds alles aan de politie te zullen mededeelen.

— En waarom heb je dat plan niet ten uitvoer gebracht?

— Ik zou u eerst gaarne antwoord op mijn vraag willen verzoeken, mijnheer, ging de kellner onverschrokken voort. Kunt ge mij straffeloosheid waarborgen?

Baxter scheen te aarzelen en antwoordde toen:

— Ongetwijfeld is uw vergrijp strafbaar, want het is poging tot afdreiging onder verzwarende omstandigheden, en nog wel ten aanzien van onrechtmatig verkregen goed. Ik wil echter erkennen, dat gij de politie een grooten dienst zoudt bewijzen, door haar Raffles over te leveren, en daarom zeg ik u hierbij volkomen straffeloosheid toe — natuurlijk mits uw verklaring van eenig nut blijkt te zijn. En ga nu voort!

— Ik dank u, mijnheer! riep de kellner uit, blijkbaar ten hoogste opgelucht door deze toezegging. Welnu, ik wierp dan een blik door het sleutelgat, ik zag den jonheer Philip bewusteloos en met touwen gebonden in zijn schrijfstool zitten en over hem heengebukt twee mannen die ik aanstonds herkende, het waren de vreemdelingen, blijkbaar niet tot de genoodigden behoorenden, die om 1 uur waren binnen gekomen! Dadelijk was mijn besluit genomen. Ik zou de beide misdadigers bij de deur opwachten, hen volgen, en hen dreigen, alles te zullen verraden, als zij mij niet in het complot betrokken! Helaas kwam ik echter te laat — zij waren langs een korteren weg reeds verdwenen!

— Maar gij hebt hen later teruggezien? vroeg Baxter inspannend.

— Ja, mijnheer en wel door een groot toeval! Gisteren, dus juist twee dagen na den overval, had ik des avonds dienst in een klein caféje waar ik gelukkig weder werk had kunnen krijgen, toen ik daar twee mannen zag binnentreden, die ik aanstonds herkende. Het waren de twee vreemdelingen uit de rookkamer! Een oogenblik was ik bevreesd, dat zij ook mij zouden herkennen, maar mijn vrees was overbodig, want zij liepen mij onverschillig voorbij en namen plaats in een soort opkamertje, zooals er zich drie of vier in het café bevinden, en die cabinets particuliers worden genoemd, juist als in de deftige inrichtingen. Ik moest hen bedienen, ik sloop in het naastgelegen kamertje en boorde daar een gat in den houten wand, daar ik een voorgevoel had, dat de beide schelmen hier kwamen om een nieuw plan te beramen — het geluk was mij dienstig — ik kwam hun geheele plan te weten!

De spanning van Baxter was zoö groot geworden,

dat hij langzaam uit zijn stoel overeind was gekomen en zijn omvangrijk lichaam met kleine schokjes steeds verder over het tafelblad had geschoven, tot hij met zijn neus bijna dien van den kellner bereikte.

Zijn mond was wijd geopend en zijn oogen schenen den verhaler wel te willen verslinden.

Zijn ademhaling ging moeilijk en hij vergat zelfs zijn sigaar.

Na de laatste woorden van den kellner slaakte Baxter een diepe zucht van verlichting, gleed van het tafelblad in zijn stoel terug, snakte een paar maal naar lucht en riep toen uit met een stem half verstikt door aandoening:

— Wij hebben hem! Wij hebben hem, Marholm. Hoor je wel, man. Wij hebben Raffles!

— Ik hoor het verhaal van den kellner, mijnheer, maar dat is alles! zeide Marholm. Wat hij zegt is zeker van groote waarde, maar als wij het slot niet weten hebben wij er nog niet veel aan!

De kellner knikte Marholm toe, en zeide bescheiden:

— Mijnheer heeft gelijk, geloof ik — het slot is de hoofdzaak!

— Laat dan spoedig hooren! beval Baxter, die in een staat van koortsachtige opwinding verkeerde.

— Zij beraamden het plan van een inbraak, mijnheer.

— Voor wanneer?

— Voor hedennacht!

— Alle duivels! Dat brutale boevenpak! En waar?

— In het huis van Wisscott!

Baxter uitte een schreeuw van verbazing, liet zich achterover in zijn stoel vallen en riep uit:

— Wat! Al weer bij de Wisscotts? Willen die schavuiten die ongelukkige lieden nu nog niet met rust laten! Heb je het wel goed verstaan?

De kellner haalde onmerkbaar de schouders op, wierp Baxter een half minachtenden, half spottenden blik toe en antwoordde:

— Ik verzeker u, dat ik niet heb misverstaan! Het gaat om de kleine brandkast in de werkkamer van mijnheer Philip!

— Waarom juist om die?

— Omdat die het gemakkelijkst te bereiken en te bewerken is.

— Er is immers nog een tweede brandkast in huis? vroeg Baxter verder.

— Ja, daar spraken zij over. Maar die moet in een

geheel ander gedeelte van het huis staan, zeer groot zijn, en voor inbraken volkomen veilig.

— Dat is ze ook! Dat heeft mijnheer Oliver Wisscott mij medegedeeld! riep Baxter uit, die nu letterlijk gloeide van jachtlust. Voor hoe laat is de onderneming beraamd?

— Voor één uur in den nacht!

Baxter was zoo verheugd, zoo uitgelaten, dat hij zijn persoonlijke waardigheid vergat, den verloopen kellner de hand toestak en die van zijn bezoeker hartelijk schudde, alsof hij zijn beste vriend was, dien hij na een jarenlange afwezigheid terugzag.

— Ik dank u, mijnheer Cressy. Ik dank u! Gij hebt Londen, Engeland, — wat zeg ik — de geheele menschheid een grooten dienst bewezen, die met 1000 pond sterling maar ternauwernood betaald is.

— Alles goed en wel, mijnheer Baxter — maar wij hebben Raffles nog niet! liet de krakende stem van den ouden Marholm zich hooren, terwijl hij zijn patroon over zijn bril heen aankeek.

— Dat is waar — dat moet gezegd worden — zeide de kellner, terwijl hij zijn hoed weder tusschen zijn vingers ronddraaide, die mijnheer daarginds heeft wel gelijk — U heeft Raffles nog niet!

HOOFDSTUK VI.

Baxter op het oorlogspad.

Baxter was wel een weinig afgekoeld door deze opmerkingen, maar toch liet hij zijn goede stemming niet verstoren.

— Je mag zeggen wat je wilt, Marholm — een voor gevoel zegt mij, dat wij er ditmaal in zullen slagen, den schelm in handen te krijgen! riep hij uit. Zou je bereid zijn, vriend, zoo wendde hij zich tot den kellner, je verklaringen ten overstaan van mijnheer Wisscott te herhalen?

— Natuurlijk, mijnheer, met het grootste genoegen!

— Wees dan zoo goed mij even naar zijn huis te vergezellen.

— En dan hebben wij nog een kleinigheid vergeten, mijnheer Baxter, kraakte Marholm.

— En wat dan wel, als ik vragen mag? vroeg Baxter humeurig.

— Wij hebben nog vergeten, navraag te doen bij den bottelier van mijnheer Wisscott en bij den laatsten patroon van dezen man hier, om na te gaan of zijn beweringen met de waarheid kunnen strooken.

— Dat is waarachtig waar ook, daar had ik niet aan gedacht! riep Baxter uit.

De kellner wierp Baxter een onderworpen blik toe, knikte een paar malen met het hoofd en zeide toen:

— Daar hangt een telefoon, mijnheer, gij kunt u aanstonds op de hoogte stellen. Het caféje heet „De roode Leeuw”, en het ligt in de Vine street. De waard is telefonisch aangesloten.

Baxter had het toestel reeds gegrepen, en 8 minuten later wist hij dat de kellner Tom Cressy inderdaad als hulp-bediende bij de Wisscotts was aangenomen, en dat hij sedert 2 dagen in dienst was bij den waard van de „Roode Leeuw” in de Vine street.

— Ben je nu gerust gesteld, Marholm? riep Baxter joviaal uit, in een zoo voortreffelijk humeur, als hij in geruimen tijd niet geweest was.

— Er was geen sprake van tevredenstelling, mijnheer Baxter, maar alleen van de vervulling eener formaliteit, antwoordde de secretaris kalm.

— Ja, ja, we weten wel, dat je erg accuraat bent,

zeide Baxter kortaf. Kom Cressy, wij zullen aanstonds naar het huis van de Wisscotts rijden, waar je je verklaringen kunt herhalen, en waar wij onze muizenval kunnen opzetten. Wil je niet eens opsteken?

Met deze woorden hield Baxter den verbluften kellner een kistje sigaren voor.

De man nam er verlegen een der reusachtige sigaren uit en zeide:

— Eigenlijk heeft de dokter mij het rooken verboden, maar bij uitzondering — en dan zoo'n fijne sigaar.....

— Wacht dan hier nog even, dan zal ik mijnheer Sullivan waarschuwen, onzen besten detective.

Baxter verliet het vertrek, en een oogenblik later keerde hij terug met een breedgeschouderden, nog jongen man, met donkere oogen, een gladgeschoren gelaat, en krachtige trekken.

Het was James Sullivan, die beschouwd werd als een der knapste detectives van Londen.

— Is dat de man? vroeg hij, terwijl hij den kellner scherp opnam.

— Ja, Sullivan, dat is de man, die ons zulke kostbare inlichtingen verschafte.

— Hebt gij niet aan den waard medegedeeld, wat gij in het opkamertje had afgeluisterd? vroeg Sullivan, terwijl hij zich tot Cressy wendde.

— Zoo dwaas was ik niet, mijnheer! antwoordde de kellner lachend. Wat dacht gij dat ik het geld met hem zou deelen, hetwelk de politie mij voor mijn mededeelingen zou betalen? Neen, neen — zoo dom is Tom Cressy niet!

— Gij vergezelt ons nu naar de Wisscotts?

— Ja, dat heb ik met mijnheer hier afgesproken!

— Laat ons dan maar spoedig op weg gaan, hernam de jonge detective, want er zijn nog vrijwat maatregelen te nemen! En daarop verliet het drietal het vertrek, en begaf zich naar de gereed staande politie-auto, een groote, grijs-geschilderde wagen.

Sullivan riep den chauffeur het adres toe, en dadelijk stooft de auto weg door de vaste hand van een kundig chauffeur bestuurd.

25 minuten later stond het voertuig stil voor de deur van het fraaie heerenhuis.

De bediende die deze deur opende, keek eenigszins verschrikt naar de uniform van Baxter, en naar den politiepenning welken Sullivan hem liet zien, maar hij

ging de bezoekers toch aanstonds bij zijn meester aandiennen.

Enkele oogenblikken later stonden de twee politie-beambten en de kellner tegenover de beide Wisscotts, vader en zoon, want de jonge Philip was volkomen hersteld van het ongeval dat hem getroffen had, en hij had er geen ander nadeel van behouden, dan het verlies van 10.000 pond sterling, waartegenover het voordeel stond, dat hij in zijn club een zeer interessante persoonlijkheid was geworden, en ook in de oogen van zijn verloofde niet weinig minder dan een romanheld was — al had hij dan ook het onderspit moeten delven.

Het spreekt vanzelf dat het lieve meisje volmaakt onkundig was gehouden van het bezoek van de verlater minnares Adèle Bianci.

Vader en zoon ontvingen de bezoekers beleefd, maar met onverholven verbazing, die echter in groote onrust veranderde, toen Sullivan het doel van hun komst had uiteengezet.

Toen hij dit gedaan had, riep Oliver Wisscott uit:

— Als Raffles dit werkelijk van plan is — dan zou ik bijna respect voor hem krijgen, want het is een zeer brutaal stukje. Hij moet er toch verdacht op zijn, dat wij nog steeds de herinnering van zijn bezoek met ons omdragen en op ons qui-vive zijn! Ik moet u zeggen, dat ik het buitengewoon brutaal vind!

— Merkwaaardig brutaal! kwam het kortaf uit den mond van James Sullivan. Zelfs voor iemand als Raffles wel een weinig al te brutaal.

— En nu zal onze vriend Tom Cressy wel eens zoo vriendelijk zijn, nogmaals zijn verhaal te doen, zeide Baxter.

En Tom Cressy deed opnieuw zijn belangwekkende mededeeling.

Sullivan luisterde met de grootste aandacht, terwijl hij nu en dan een korte aantekening maakte.

Toen Cressy het verhaal geëindigd had, en er eenigen tijd een drukkende stilte had geheerscht, richtte Sullivan zich tot Oliver Wisscott en vroeg, terwijl hij met het hoofd in de richting van den kellner wenkte:

— Gij herkent dezen man toch zeker?

De oude Wisscott keek den kellner met gefronste wenkbrouwen aan en gaf toen ten antwoord:

— Ik zou wel zeggen, dat zijn gelaat mij niet onbekend voorkomt, maar heel zeker weet ik het niet!

— En gij mijnheer Philip? zoo wendde de jonge de-

tective zich tot den zoon des huizes. Herkent gij in hem den man aan wien gij de opdracht hebt gegeven sigaren uit uw kamer te halen?

De jonge man dacht even na, nam den kellner onderwilt scherp op, en zeide toen:

— Gij kunt niet vergen, dat ik het gelaat van hulpbedienden goed onthoud — maar ik ben wel bijna zeker, dat dit de man is, aan wien ik de opdracht gaf!

Cressy keek met gerimpeld voorhoofd den jongen detective aan, en zeide toen op gekrenkten toon:

— Ik geloof zoowaar dat mijnheer mij wantrouwt! Als dat het geval is, dan wil ik liever niets meer met de zaak te maken hebben en verzoek ik u mij te laten heengaan.

— Zacht wat! Zacht wat! kwam Sullivan sussend. Zoo is het niet bedoeld, maar wij moeten onze voorzorgsmaatregelen nemen, en tegenover Raffles kunnen wij niet te voorzichtig zijn. Gij spreekt daar van heengaan — maar ik zou juist liever zien, dat gij ons gezelschap bleef houden.

— Maar mijn patroon dan?

— O, die kan het wel een dag zonder u stellen!

— Gij wilt mij dus bij u houden?

— Als gij er tenminste niets op tegen hebt.

— Tot hoe lang?

— Nu, laat ons zeggen, tot een uur of drie van nacht!

— Wat! Meent gij dat? En met welk doel als ik vragen mag?

— O, het doel is niet zoo moeilijk te raden, antwoordde Sullivan koeltjes. Gij moet er niet kwaad om worden, maar — wij moeten toch altijd rekening houden met de mogelijkheid, dat gij ons voor het lapje hebt gehouden — bijvoorbeeld om de premie te verdienen, of althans eer, gedeelte ervan. Daarentegen zult gij, zoodra Raffles vannacht in de val is geloopt, terzelfder plaats uw 1000 pond sterling uitbetaald krijgen en misschien wel wat op den koop toe.

Cressy haalde de schouders op, en mompelde:

— Zooals gij wilt — gij kunt over mij beschikken!

— Dat denken wij dan ook te doen, hernam Sullivan droogjes. Wij hebben reeds te veel leergeld betaald, waar het den Grooten Onbekende betreft, om niet alle mogelijke voorzorgen te nemen.

— Gij houdt mij dus nu bij u? vroeg Cressy.

— Ja. Er zal voor gezorgd worden, dat het u hier aan niets zal ontbreken. Gij zult een goed middagmaal ont-

vangen en als gij rookt zal het u ook aan sigaren niet ontbreken.

— Nu, dan zal het met mijn tijdelijke gevangenschap — want als zoodanig zal ik het toch moeten beschouwen, nog zoo'n vaart niet loopen! kwam de kellner op luchtigen toon. Waar denkt gij mij te laten wachten?

— In de groote wachtzaal van de manschappen.

— Dan zal ik in ieder geval niet over gebrek aan bewaking behoeven te klagen, zeide Cressy lachend.

Hij raadpleegde zijn horloge, een oud, nikkelen voorwerp en vervolgde:

— Houdt de opmerking ten goede, mijne heeren, maar het is reeds bij vieren. Als gij de heeren nu nog een voorstel hebt te doen betreffende de ontvangst, welke gij Raffles of hoe hij dan heeten mag, denkt te bereiden, dan zult gij u moeten haasten!

— Gij hebt gelijk! zeide Sullivan haastig. Wij moeten ons plan aanstonds opmaken, zoodat wij hedenavond niets aan het toeval behoeven over te laten!

De jonge detective wendde zich tot den heer des huizes, en vervolgde:

— Hoe laat begeeft gij u meestal ter ruste?

— Zelden later dan half twaalf. Soms wordt het twaalf uur.

— Dan moet gij u hedennacht aan die gewoonte houden, daar wij tot geen prijs den argwaan van den gentleman-inbreker mogen wekken.

— Wij zullen uwen raad opvolgen, mijnheer! zeide Wisscott, die, zonder het te willen bekennen, zeer zenuwachtig was, en een lief ding had gegeven, als de geheele zaak goed en wel achter den rug was!

— Gij hebt hier natuurlijk gelegenheid te over om een acht- of tiental mannen te verbergen?

— Al was het een geheel regiment, mijnheer! riep Wisscott op trotschen toon.

— Nu, zooveel hebben wij er zelfs voor Raffles niet noodig, zeide Sullivan glimlachend. Wij zullen dan volstaan met een tien man; waarvan wij het gros zullen concentreren in de werkkamer van uw zoon, waar de kleine brandkast staat en waar de inbraak moet plaats hebben. Zou dat mogelijk zijn, denkt gij? Ik bedoel — is de ruimte daartoe voldoende?

— Ruimschoots! riep Wisscott junior uit. Het is een groot vertrek met 3 deuren, gordijnen voor de ramen, portières en een paar zeer breede en diepe eikenhouten kasten die gemakkelijk kunnen worden leeggehaald, in

een ieder waarvan zich wel drie man kunnen verschuilen.

— De gordijnen voor de vensters zullen wij maar buiten beschouwing laten, hernam Sullivan, want misschien klimt hij daar wel door naar binnen!

— Dat is zoo goed als onmogelijk, want mijn kamer is op de eerste verdieping, en de vensters daarvan zien op de straat uit. Geen enkele inbreker zou het wagen, al was het in het holst van den nacht, met behulp van een ladder tegen deze ramen op te klauteren.

— Toch wel — er is er één! merkte Sullivan op. En die man is Raffles, dien wij hedenacht verwachten, wat niemand anders zou durven ondernemen, dat doet hij. Hij zal geen gewone ladder gebruiken, maar een gemakkelijk draagbare van aluminium vervaardigd en die in zes of acht deelen ineengeschoven kan worden! Hij heeft dat wel eens meer gedaan, en in ieder geval moeten wij met deze mogelijkheid rekening houden. Blijven deze gordijnen wel eens open?

— Meestal, want het is wel een werkkamer, maar mijnheer mijn zoon komt er toch maar heel weinig om te werken! riep de oude heer Wisscott luidruchtig lachend uit.

Philip wierp zijn vader een boozen blik toe, en wilde iets zeggen, maar Sullivan viel hem haastig in de reden.

— Wij zullen dan afspreken dat de gordijnen heden open blijven, dan hebben wij althans een goed uitzicht op straat. Ik zie dat het een hoekvertrek is, en dat daarginds nog een raam is, dat op een zijstraat uitziet. Is het mogelijk, aan die zijde binnen te dringen?

— Heel gemakkelijk zou ik zeggen! riep Philip uit. De inbreker behoeft maar over het lage hekje te klimmen van de smalle strook met struiken beplanten grond, die den zijmuur van den weg scheidt, en kan dan door een van de twee ramen gelijkvloers wel binnenklimmen!

— Zijn daar geen luiken voor? vroeg Baxter.

— Die zijn er voor, mijnheer Baxter, antwoordde de oude Wisscott, maar als uw inbreker werkelijk zulk een genie is, dan zullen die hem zeker niet weerhouden!

— Reken daar tenminste maar niet op! zeide Sullivan droogjes. Als het geen stalen rolluiken zijn, in een winkelstraat, waar tot vier of vijf uur in den nacht een druk verkeer is, dan bekommert Raffles er zich niet

meer om, dan wanneer zij van vloeipapier waren vervaardigd.

Onder het spreken had hij een der beide ramen opengeschoven en wierp nu een blik naar buiten.

— Wij kunnen van hieraf een zestal ramen in het oog houden — maar gindsche erker lijkt ons nog beter voor het doel geschikt.

En met deze woorden trad de detective op een soort uitbouwsel toe, aan alle zijden van glas voorzien, en riep uit:

— Juist, dit is een voortreffelijke waarnemingspost! Er hangen vitrages voor de ramen en als het donker is, zal men ons van buiten hier onmogelijk kunnen ontdekken.

Hij ging weder naar Philip en hernam:

— Wij zullen afspreken, dat wij hier hedenavond om half elf terugkomen. Gij moet zorgen dat juist op dat tijdstip de buitendeur geopend is, zoodat wij, als wij met de auto zijn komen aanrijden, zeer snel en onopgemerkt kunnen binnengaan. Dat is van belang, want het is volstrekt noodzakelijk, dat Raffles niet bemerkt, en door niets gewaarschuwd kan worden! Ik zeg u dat hij een fijnen neus heeft, en het op verren afstand ruikt, als er onraad is. Vervolgens zullen wij onze posten uitzetten: één man in de vestibule, een man bij de hoofdtrap, en nog een paar aan den achtergevel, waar ook wel gelegenheid zal zijn om in te breken. Zij dienen slechts als schildwachts, want de hoofdaanval moet toch plaats vinden in het vertrek waar wij ons thans bevinden. In ieder geval moeten wij hem gelegenheid geven, hier binnen te komen, want als hij zich bijvoorbeeld in de vestibule verrast zou zien, kunt gij er gerust uw hoofd onder verdedden, dat hij zal weten te ontsnappen. Een of twee agenten tegenover Raffles — dat beteekent niets.

— Een viervoudige overmacht is nauwelijks voldoende! riep Baxter woedend uit. Wat zeg ik? Hij heeft wel eens kans gezien om een halve compagnie agenten om den tuin te leiden!

— Wij zullen hier zes man posteeren — afgezien van mijn persoon... en van mijnheer Cressy die ons zal vergezellen, maar die natuurlijk niet gewapend zal zijn.

— Als het tenminste niet behoeft, dan liever niet! riep de kellner op angstigen toon. Ik heb een hartgrondigen afkeer van alles wat naar hardhandigheid zweemt. Ik weet nauwelijks hoe een revolver er uit

ziet, en ik ben er zeker van, dat ik mij zelf zou verwonden, als men er mij een in handen gaf! Geef mij liever een gummistok, daar weet ik tenminste mee om te gaan.

— Wij zullen wel zien! hernam Sullivan glimlachend.

Daarop wendde hij zich weder tot vader en zoon en vervolgde:

— Ik verlang natuurlijk niet van u dat u zich ter ruste begeeft, maar als gij dat doen wilt, dan zal ik het u volstrekt niet beletten!

De oude heer Wisscott scheen te aarzelen en wierp zijn zoon een weifelenden blik toe.

— Wat denk jij er van, Philip? vroeg hij toen zachtjes.

— Ik blijf op, papa, en als de heeren van mijn diensten gebruik willen maken, dan kunnen zij over mij beschikken! riep de jonge man heldhaftig uit.

— Ik dank u, mijnheer, dan is onze legermacht nog wat uitgebreider! zeide Sullivan lachend. Voor het overige moet alles blijven zooals het is, want niets — hoort gij: niets, mag Raffles doen aarzelen of hem wantrouwen inboezemen! Een deur die open staat, en die eigenlijk gesloten had moeten zijn, ergens in huis een brandend lichtje, een jas op een kapstok, het zijn alle kleinigheden, die voor Raffles ruimschoots voldoende zijn om zijn onderneming tot gelegener tijd uit te stellen — dat wil zeggen, al onze pogingen nuteloos te maken!

— Ik beloof u, mijnheer, dat alles hier zal zijn, zoo-

als gewoonlijk! riep Philip uit. Maar een ding **zult** ge mij ten goede houden — ik zal maar liever zoo **vrij** zijn, alles wat van waarde **is** uit de kleine brandkast naar die van mijn vader over te brengen!

— Dat kunt gij doen, als gij dat wilt, mijnheer, zei Sullivan glimlachend, maar ik acht het overbodig. Want als Raffles eenmaal de kamer binnen is, zullen wij wel zorgen, dat hij geen hand aan de brandkast kan slaan. En nu mijnheeren, nemen wij voorloopig afscheid van u! Tot vanavond half elf! Zorg dat de deur open is! Kom mede, als ik u verzoeken mag, mijnheer Cressy!

De drie mannen stapten weder in de auto, die buiten stond te wachten.

Voor het hek stond een havenlooze bedelaar, die Baxter zijn hand toestak en jammerend om een aalmoes vroeg.

Maar Baxter bromde een vloek, en zeide op dreigenden toon:

— Pak je weg, of anders brengen wij je regelrecht naar het cachot!

De bedelaar hinkte verschrikt weg, maar op veiligen afstand keerde hij zich weer om, teneinde de auto na te kijken, die snel verdween.

Daarop liep hij haastig terug, en raapte iets van den grond op.

Het scheen een verfrommeld stukje papier te zijn.

Hij keek er echter niet verder naar om, maar liet het in zijn zak glijden en strompelde heen.....

HOOFDSTUK VII.

De politie verliest.

Het sloeg juist half elf, toen de groote grijze politie-auto vlak voor het tuinhek van het heerenhuis der Wisscotts stilhield, hetwelk dien avond een bezoek zou ontvangen van den Grooten Onbekende.

Het portier was reeds van tevoren geopend en zoo snel zij konden sprongen tien politieagenten, Sullivan en Cressy van hun zetels en snelden over het tuinpad naar de voordeur, waardoor zij haastig verdwenen.

Dit alles had nauwelijks eenige seconden geduurd en nog voor de laatste man verdwenen was, had de chauffeur zijn auto reeds weder in beweging gebracht en was weggereden.

In de vestibule bevond zich alleen de bottelier, die tamelijk bleek was, en niet zonder angst naar de lange, breed geschouderde politieagenten keek, de sterkste en behendigste welke Sullivan maar had weten uit te zoeken.

Hij was door zijn meester op de hoogte gebracht van de zaak en geleidde hen, na de huisdeur zorgvuldig gesloten te hebben, naar de kleine ontvangzaal, waar Philip schijnbaar verdiept was in de lezing van een krant, ofschoon zijn gedachten heel ergens anders waren.

Ook hij had niet zijn gewone gelaatskleur, want hij was gaan inzien, dat een avontuur, waarin de Grooten Onbekende een hoofdrol vervulde, niet bepaald onder de aangename uitspanningen kon worden gerekend.

Hij stond dadelijk op, om Sullivan te verwelkomen, en zijn gelaat verhelderde, toen hij de tien reusachtige politieagenten, ieder met de revolver in de tasch, ontwaardde, die onbewegelijk als beelden in de gang waren blijven staan, wachtend op de nadere bevelen van hun chef, terwijl Cressy zich bescheiden en blijkbaar allesbehalve op zijn gemak op den achtergrond hield.

— Alles in orde, mijnheer Wisscott? vroeg Sullivan, die in een voortreffelijke stemming was.

— Alles in de beste orde, mijnheer Sullivan!

— De buitendeur gesloten? Overal de grendels op? De luiken voor de ramen?

— Dat is alles geschied, mijnheer!

— Zooveel te beter, dan blijft ons niets anders over, dan — te wachten!

Raffles is uitstekend op de hoogte van de gebruiken in uw huis, wees daar maar zeker van! En daarom verschijnt hij ook op zulk een betrekkelijk vroegen tijd!

Hij wendde zich plotseling om, om aan den kellner te vragen:

— Nietwaar mijnheer Cressy, het was immers één uur?

— Dat heb ik u immers gezegd, mijnheer! riep de kellner verbaasd uit.

— Natuurlijk — ik wilde maar eens zien of gij het ook zoudt hebben onthouden, hernam Sullivan glimlachend.

Cressy haalde de schouders op en sprak niet verder. Alleen hoorde een der agenten, die dicht in zijn nabijheid stond hem brommen:

— Ik wilde dat de zaak achter den rug was, en dat ik naar huis kon gaan.

— Hoe laat begeeft het bediendepersoneel zich ter ruste?

— Meestal om 11 uur, op den butler na, die zich tegelijk met ons ter ruste begeeft.

— Zij moeten zich natuurlijk ook vanavond naar hun kamers terugtrekken, maar misschien is het goed als zij wakker blijven, en ook een oogje in het zeil houden.

— Ik zal het hun zeggen, mijnheer Sullivan. Zult gij niet rooken?

— Ik dank u, ik doe dat liever niet als ik over al mijn geestelijke en lichamelijke krachten moet beschikken. Gij kunt u volstrekt niet voorstellen, mijnheer Wisscott, wat er voor mij van de arrestatie van John Raffles afhangt. Wij zouden in hem een man onschadelijk hebben gemaakt, die een buitengewone sluwheid aan een

ongeevenaarde stoutmoedigheid paart, die wel honderden verschillende gedaanten kan aannemen, en die zich verheugt in het bezit van een aantal inbrekerswerktuigen, waarbij vergeleken die van zijn beste collega's onbruikbaar kinderspeelgoed zijn en daarbij — de waarheid boven al — heeft hij volstrekt niets gemeen met die collega's. Het valt niet te ontkennen, dat hij op de meest verschillende wijzen menschlievende daden verricht, die hem tot dusverre fabelachtige bedragen hebben gekost — de volksmond spreekt van ettelijke miljoenen.

— Maar dat kan hij toch onmogelijk onder zijn eigen naam hebben gedaan, riep Philip Wisscott uit.

— O, dat deed hij vaak genoeg, dat verzeker ik u, vooral in de arme buurten, waar men er zich bitter weinig om bekommerde hoe de weldoener heette, en wie hij was. Maar wij zijn er zeker van, dat Raffles zijn grootste giften onder een geheel anderen naam weg-schenkt — en naar ik meen zouden wij allen zeer ver-rast zijn, als wij dien naam of die namen eens te weten konden komen.

— Dat klinkt bijna als een sprookje! zeide Wisscott Junior verbaasd. Ik wist niet dat iets dergelijks in onzen prozaischen tijd mogelijk was.

— Dat geef ik toe, mijnheer, maar het sprookje is werkelijkheid! Ik zelf weet het wel het beste, want ik heb enkele keeren van aangezicht tot aangezicht met dien onvindbaren, geheimzinnigen man gestaan! En telkens ontmoet ik hem onder een anderen naam!

— En hebt ge hem nimmer kunnen vatten?

— Tweemaal is het mij gelukt, waarvan een keer dank zij de schranderheid van een mijner vrouwelijke leerlingen, Dorrit Evans, een zeer veelbelovende detective, maar onze vreugde was beide malen van korten duur, want Raffles slaagde er als door een wonder in, weer te ontkomen. Eens zelfs, terwijl hij reeds geboeid in de politieauto zat, in gezelschap van vier politieagenten!

— Ongelooflijk!

In de gang liet zich een zacht gegriinnik hooren.

— Daar behoeft geen uwer om te lachen! riep Sulli- van op strengen toon.

— Ik heb niet gelachen, Sir! riep een der agenten.

— Ik ook niet!

— Ik heb niet eens verstaan wat u zei, mijnheer, riep een derde.

— Het doet er niet toe, viel Sullivan hen in de rede, er is gelachen en dat wil ik niet weer hooren!

De jonge detective raadpleegde zijn horloge en zeide:

— Het wordt nu langzamerhand tijd, dat de lichten worden gedoofd, waar dit noodig is, en dat wij onze stellingen gaan betrekken.

Maar plotseling scheen Philip Wisscott iets in te vallen.

— Dat is waar ook, mijnheer Sullivan. Is er geen sprake van twee inbrekers?

— Ongetwijfeld, maar de tweede man zal wel uitsluitend bestemd zijn om op den uitkijk te staan. In de allermeeeste gevallen treedt Raffles alleen op!

— Dus de tweede man blijft buitenshuis?

— Daar kunt gij wel op rekenen!

— Zooveel te beter!

En hierop trok de stoef naar de eerste verdieping, met Cressy, die er vrij verstoord uitzag, in de achterhoede.

Allen traden de werkkamer van den zoon des huizes binnen, en nu werden de schuilhoeken opgezocht.

Twee agenten verborgen zich in een der eikenhouten kasten, twee anderen in de tweede, terwijl Sullivan en de vijfde agent zich verdekt opstelden achter een zware portiere van een verbindingsdeur.

De zesde agent ten slotte vatte post in den erker, terwijl Cressy bevel kreeg in de kast van een zeer groote staande klok te kruipen.

De agent in den erker had in opdracht nauwkeurig uit te kijken en aanstonds alarm te maken als hij Raffles zou zien binnenklimmen door een van de ramen.

Het duurde niet lang of de kamer — Philip had zich in een boekenkast verstopt — lag daar schijnbaar weder geheel verlaten en in duisternis gehuld.

Slechts een zwak schijnsel drong naar binnen door de ruiten, waarvoor de gordijnen waren teruggeschoven.

Het werd nu stil in het groote huis.

De bedienden waren blijkbaar naar bed gegaan.

Men hoorde de schreden van den bottelier, die zuchtend zijn eigen slaapvertrek opzocht en daarop liet zich niets meer hooren.

De gedaante van den agent in den erker teekende zich vaag af tegen de vitrages.

Nu en dan hoorde men eenig geritsel in een der kasten, teweeg gebracht doordat een der agenten zich be-woog, en dat was alles.

Voor het overige leek het huis wel uitgestorven.

De agent in den erker gaf zijn oogen goed den kost, maar het duurde zeer lang, alvorens hij zou merken, dat er iets verdachts voorkwam.

Het was toen vijf minuten vóór ééne.

De agent hakte zich en staarde onafgebroken naar een zwarte plek, die zich langzaam langs de huizen van de overzijde scheen te bewegen.

De ordebewaarder slikte een paar malen van zenuwachtigheid, schoof de vitrage voorzichtig terzijde en nu zag hij het duidelijk — hij kon zich niet vergissen — er viel niet aan te twifelen — daar ginds sloop een man langs de huizen!

Maar nog durfde de agent geen waarschuwing te laten hooren, want hij kon zich toch nog vergissen — misschien was het een dronkaard, die naar huis strompelde in de geheel verlaten straat.

De volgende seconden echter was weifelen reeds niet meer mogelijk — de gedaante stak met een paar snelle sprongen de straat over, wipte met de behendigheid van een kat over het lage tuinhek, en was in een ommezen bij een der ramen, verborgen door de zware struiken voor dengeen, die bij toeval door de straat mocht passeeren.

De agent kon hem van zijn uitkijkpost juist zien.

Het was hoog tijd, bromde hij bij zich zelf, ik weet niet wat mij scheelt maar ik gevoel mij zoo suffig, zoo zwaar in het hoofd, en ik heb een vreeselijken lust om onbedaarlijk te gapen.

De uitkijkpost overtuigde zich er nogmaals van, dat hij goed gezien had, en dat de man daar beneden aanstalte maakte om het raam binnen te klimmen.

En daarop ging hij de kamer binnen, teneinde de anderen te gaan waarschuwen.

Maar yerschrikt stond hij stil, als aan den grond genageld!

Want toen hij een paar passen gedaan had, keek hij recht in den loop van een revolver, die hem onder zijn neus werd gehouden.

En de kolf van dit wapen bleek te worden vastgehouden door Cressy, den kellner!

De agent wankelde achteruit, alsof hij een slag had gekregen, keek den kellner aan, alsof hij een geest zag en mompelde toen:

— Wat moet dat nu beteekenen? Zijt gij krankzinnig geworden?

— Ik ben volkomen bij mijn verstand, mijn waarde, zeide Cressy eenvoudig. Spreek niet zoo luid, wat ik u verzoeken mag.

— Niet luid spreken? Wat hebt gij voor? Wat wilt gij van mij?

— Ik wil eenvoudig, dat gij in dien stoel daarginds gaat zitten, want dien zult gij aanstonds wel noodig hebben! Gij zijt namelijk onder den invloed van een bedwelmend middel, ziet gij? O, het heeft niets te beteekenen. Het is geheel onschadelijk, en over twee uren is de uitwerking opgeheven. Gij zult dan weer even frisch, schrand en opgewekt zijn, als toen gij hier kwaamt!

— Ik geloof waarachtig — dat de schurk gelijk heeft! stamelde de agent, terwijl hij de hand naar het voorhoofd bracht en naar een stoel wankelde, waarop hij zich zwaar liet neervallen.

Onmiddellijk verdween de revolver in den zak van den kellner, die glimlachend, bijna met iets vaderlijks in zijn stem, op den agent neerkeek.

Juist toen hij zich omwendde, vielen er twee lichamen met een doffen bons vóór hem op het dikke vloertapijt — het waren Sullivan en een der agenten, die achter de portière hadden gestaan.

De Groote Onbekende — want men zal geraden hebben, dat hij het was — mompelde vóór zich heen:

— Het middeltje werkt nog altijd onfeilbaar! En het is goed, dat men er geen last van heeft, als men zich van een klein gasmaskertje voorziet! Wij zullen nu voorzichtig de ramen openzetten, zoodat de bedwelmende lucht wat kan wegtrekken — ik behoef niet bevreesd te zijn, dat een mijner tijdelijke helpers aan de algemeene slachting ontkomen zal zijn.

Raffles bleek goed gezien te hebben, want toen hij de kasten opende, vond hij daarin de agenten in houdingen, die aan duidelijkheid niet te wenschen over liet.

— Nu is het zaak ons eens met Charly te gaan bemoeien, die daar zoo ijverig aan het luik werkt! Mij dunkt, dat ik hem maar eens een handje moest gaan helpen!

Raffles verwijderde het kleine masker, slechts uit een lap gaas bestaande, die zijn mond en neusgaten bedekte, en verliet daarop haastig het vertrek.

Op de gang stond hij een oogenblik stil, sloop naar de trap, en boog zich over de leuning heen.

Daar beneden stond de agent aan den voet van de trap op wacht.

— Dat is eigenlijk gezegd minder aangenaam! bromde Raffles vóór zich heen. Die man staat er bepaald in den weg!

Hij dacht nog even na, keerde toen op zijn schreden terug, sloeg een dwarsgang in, die evenwijdig liep met de zijgang, en schoof behoedzaam een venster open.

Hij boog er zich uit, en liet een zacht sissend geluid hooren.

Onmiddellijk hield de man daar beneden op met zijn nachtelijken arbeid.

Na eenig zoeken had hij de zwarte gedaante daar boven ontdekt.

Het volgende oogenblik wikkeldde Raffles een soort touwladder van sterke zijde van zijn lichaam af, welke onder zijn vest verborgen was geweest, en liet haar uit het venster neer.

Hij sloeg het uiteinde met een sterken haak achter den post van het raam en dadelijk begon de man daar beneden langs de ladder als een kat naar boven te klimmen.

Een paar seconden later verscheen het hoofd van Charly boven de vensterbank en daarop klauterde hij behendig naar binnen.

— Knap gedaan, mijn jongen! fluisterde Raffles, terwijl hij Charly de hand drukte.

— Ik moet jou liever prijzen, Edward! Je hebt je rol weder voortreffelijk gespeeld.

— Toch niet zoo goed als jij die van den bedelaar, Charly. Je hebt mij overal goed gevolgd, en je was op je post!

— En wat gaan wij nu doen?

— Wij gaan naar de groote brandkast!

— Is alles veilig?

— Zoo goed als! Het gros van de legermacht is bedwelmend.

— Aan het werk dan!

De twee mannen begaven zich zonder eenig gerucht te maken naar het vertrek van den ouden Wisscott, waar de groote brandkast stond.

Dit vertrek bevond zich op de tweede verdieping, zoodat zij geen vrees behoeften te koesteren, te worden overvallen, daar de op post staande agenten zich beneden in het huis bevonden.

Zoodra zij het vertrek waren binnentreden, zeide Raffles op zachten toon:

— Als die brave Cressy geweten had, met welk doel ik hem verzocht, mij voor een dag zijn rol te laten spelen, dan geloof ik toch wel, dat hij zich wellicht nog eens bedacht zou hebben, ondanks de honderd pond, welke ik hem schonk. Het verheugt mij, dat hij heeft toegegeven, anders zou ik tot mijn leedwezen in de noodzakelijkheid zijn geweest, handtastelijken aandrang te gebruiken! En laat ons nu maar eens even zien, wat deze fraaie, nieuwe en groote kast wel bevat! Aan het werk!

De twee mannen ontpakten de instrumenten, welke Charly onder zijn kleeren had medegebracht, en met behulp daarvan duurde het niet lang, of zij hadden de zware kast geopend.

Zij bleek een groote hoeveelheid gemunt en papieren geld te bevatten, hetwelk aanstonds in de tasch verdween, die eveneens tot de uitrusting van den jongen man behoorde.

De geheele bewerking had ternauwernood een vol uur geduurd.

Toen zij gereed waren, vroeg Charly nieuwsgierig:

— Hoe heb je het toch wel aangelegd, het gas in de kamer te krijgen, zonder dat het opviel?

— Dat ging heel eenvoudig! Sullivan zelf had bevolen, dat iedereen zich in een kast of achter een gordijn moest verbergen. Ik had dus niets anders te doen, dan het uiteinde van de elastieken spuit, waarin zich het gas bevond, door het sleutelgat van de groote klokkast te steken, waarin ik mij bevond! En die uitwerking was verrassend!

— Heeft Sullivan in het geheel geen verdenking gekoesterd?

— Ik geloof van wel! Hij liet mij tenminste bij zich blijven! Maar daar had ik immers juist op gerekend!

— Maar hij zal toch niet vermoed hebben, dat jij Raffles was?

— Dat niet! Maar zeker wel iemand, wien het om de premie te doen was! En nu snel weg — anders mochten de agenten beneden eens ongeduldig worden en zich afvragen, waar de inbreker blijft, en hoe het komt, dat zij niets vernemen uit de werkkamer van den jongen zoon des huizes!

De terugweg werd op dezelfde wijze aanvaard.

Tien minuten later hadden de twee vrienden zich langs de zijden ladder uit het raam laten zakken!

Zoodra zij in veiligheid waren, zeide Raffles glimlachend:

— Het verheugt mij, dat het Sullivan zelf geweest

is, die mij ditmaal bij mijn kleine onderneming heeft geholpen!

— Dat mag zoo zijn, Edward — maar ik betwijfel of van zijn kant de vreugde even groot zal zijn! zeide Charly zachtjes lachend.

Rook Dubec No. 3.

De volgende aflevering (No. 293) bevat:

Een Avontuur op de Elta.

